



DON BOSKO

april 2022

TISKOVINA
Poštmina plačana pri pošti 1102 Ljubljana
Pošiljatelj Salve d. o. o. Ljubljana



»Po Mariji Pomočnici,
ki nam stoji ob strani v težkih časih,
goreče dvigamo molitve h Gospodu.«

ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik,
Janez Krnc, Tilen Mlakar,
s. Lucija Nastran, Gašper Otrin

Lektorica Jerneja Kovšca

Grafična zasnova
in priprava za tisk Bos&Graf

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat

Založba Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada 9.500 izvodov

Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene
lahko nakažete na račun

SI56 0205 8026 2282 413

SKLIC **SI00 105**

NAMEN **Don Bosko**

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

SALEZIJANSKI VESTNIK je leta
1877 ustanovil sv. Janez Bosko.

Slovenski salezijanci so leta 1904
začeli izdajati glasilo Don Bosko.
Od 1907 do 1915 je izhajal z
imenom Salezijanska poročila,
od 1916 do 1944 pa z imenom
Salezijanski vestnik. Leta 1969 je
Salezijanski vestnik nadomestil
Zvon Marije Pomočnice, nato pa
je obnovljeni Salezijanski vestnik
ponovno izhajal od 1973 do 2016.
Od leta 2017 izhaja z imenom
DON BOSKO.

Po svetu izhaja
v 132 državah,
v 64 izdajah in
v 31 jezikih.



Povečajte

trenutke molitve za mir. Bog je
izključno Bog miru. Ni Bog vojne.
Kdor podpira nasilje, skruni
njegovo ime.

PAPEŽ FRANČIŠEK

V MLADINSKEM CENTRU SV. JANEZA BOSKA V LVOVU
V UKRAJINI ANIMATORJI IN PROSTOVOLJCI S PREPROSTIMI
DELAVNICAMI RAZVESELIJUJEJO OSIROTELE OTROKE, KI SO
POSTALI ŠE VOJNI BEGUNCI. FOTO: FB SALEZIJANCI LVOV

Oltar sv. Dominika Savia

≈ Kapela z oltarjem sv. Dominika Savia v
baziliki Marije Pomočnice v Turinu je v
zgodovini doživela mnoge spremembe.

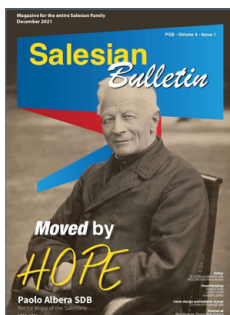
≈ Don Bosko je 1867. stranski oltar
namenil Jezusovemu in Marijinemu
srcu. Izdelavo oltarne slike je
zaupal Janezu Krstniku Bonettiju.
Leta 1898 jo je Mihael Rua podaril
novoustanovljenemu zavodu v Caserti.

≈ Leta 1896 je Mihael Rua oltar namenil
sv. Frančišku Saleškemu, zavetniku
salezijancev, in izdelavo nove oltarne
slike zaupal Crescentinu Caselliju.

≈ Tretja sprememba se je zgodila leta 1956, ko je bil
Dominik Savio razglašen za svetnika. Oltarno sliko je
narisal slikar Crida.



Don Bosko po svetu



Ekpa salezijan-
skega družbenega
obveščanja na
Papui Novi Gvineji
in **Salomonovih**
otokih občasno
izdaja Salezijanski
vestnik z aktualno
izpostavljeno temo
na 32 straneh.



V **Urugvaju** iz-
haja Salezijanski
vestnik s podnas-
lovom Revija z
informacijami o
salezijanski dru-
žini in krščanski
kulturi. Letno izide
10 številka na 32
straneh.



Salezijanci na
Slovaškem izdaja-
jo salezijanski ve-
stnik z naslovom
Don Bosco dnes.
Izhaja že 53. leto
in je namenjen sa-
lezijanski družini
ter don Boskovim
prijateljem.

TUDI PAPEŽ POTREBUJE PRIJATELJE



BLAŽKA MERKAC, SaS
INŠPEKTORIALNA KOORDINATORKA SALEZIJANCEV SOTRUDNIKOV

Pred nekaj dnevi sem nekje med novicami zasledila tale zgornji naslov. Papeža Frančiška so v intervjuju za italijansko televizijo vprašali, ali ima prave prijatelje. Njegov odgovor je bil tako preprost in iskren. Povedal je, da jih ima, da so prijatelji tisti, ki ga razumejo, pomagajo, dajejo moč, predvsem pa je izpostavil, da prijatelje potrebuje.

Nihče ni izjema. Menim, da vsak izmed nas potrebuje prijatelje. Kdor pravi, da mu je vseeno, če je sam, da nikogar ne potrebuje, laže sebi in ljudem okoli sebe. Nismo ustvarjeni za samoto, temveč za odnose.

V zadnjih dveh letih, ko smo bili nekoliko prikrajšani za srečanja v živo ali pa so bila leta bolj poredko, sem bila vsakega srečanja s svojimi prijatelji vesela. Prijatelje potrebujem, res. Potrebujem jih, da z njimi delim svoje stiske, svoja razmišljanja, svoje dileme, svoje želje, svoje veselje. Samo pomislite na trenutke, ko se vam je zgodilo kaj veselega ali pa kaj žalostnega. Komu ste hoteli to povedati? Jaz zagotovo prijateljem. Lepo je, ko lahko z nekom to delimo. Vedno pa ni lahko. Včasih se lahko zgodi, da je težko vztrajati v kakšnem odnosu. A s tem, ko smo se za en odnos odločili, sprejemamo tudi odgovornost zanj. Odgovornost v tem, da v tem odnosu vztrajamo, vanj vlagamo, odpuščamo, ljubimo ...

Pri svojem delu vzgojiteljice mladostnikov s posebnimi potrebami želim navedeno prinašati v njihov vsakdan. Da bi se v medsebojnih odnosih učili iskrenosti, odgovornosti drug do drugega in vztrajnosti. Večkrat opažam, kako hitro se kakšna prijateljstva končajo. Preprosto ne znajo vztrajati, videti čez oviro ali pa se

ne zmorejo soočiti z nastalo težavo. Takrat jih učim z zgledom. Tam sem poleg tega, da sem njihova vzgojiteljica, tudi prijateljica.

“

V prijateljstvu pomeni ljubezen stalnost, zvestobo, izpolnjevanje obveznosti: naši prijatelji pričakujejo, da smo iskreni, vdani in zvesti, ker prava ljubezen vztraja tudi v težavah in kljub njim.

PAPEŽ BENEDIKT XVII.

”

Naj za konec omenim še en poseben odnos, posebnega prijatelja, ki ga potrebuje vsak izmed nas. To je Jezus. Sam je rekel: »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji, če delate, kar vam naročam« (Jn 15,13–14). V tem velikonočnem času, ko se veselimo zmage Življenja, imejmo odprte oči, srca in roke za potrebe bližnjih. Če smo prej rekli, da prijatelje potrebujemo ... potem velja tudi v drugo smer. Tudi drugi potrebujejo nas, tebe.

Kakšen bo tvoj odgovor?

MED BOLEČINO IN UPANJEM



ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

Fotografijo križanega v Lvovu, kjer so tudi salezijanske ustanove, ki ga iz stolnice nesejo v zaklonišče, so objavili vsi mediji. V živo lahko spremljamo ponoven Getsemani in Kalvarijo. Upamo, da bomo doživeli tudi »vstajenje« teh ljudi in tega naroda.

Drugi don Boskovi prijatelji po vsem svetu. Ko pišem te vrstice, vsi mediji sveta iz minute v minuto, skoraj v živo, prenašajo grozljive novice o vojni v Ukrajini. Prepričan sem, da velika večina ruskega naroda ne želi nikomur nič slabega. Verjamem pa, da se v veliki večini strinjamo, da je, kar se dogaja na tej blagoslovljeni zemlji, nepredstavljivo, neverjetno v 21. stoletju, popolna norost, pravi genocid. Kako bi se počutili, če bi to doživljali neposredno? Navdaja nas z žalostjo in trepetom.

To je žalostna resničnost. Hudobija ponovno ropota, delistvari in ljudi, prinaša smrt, odvzema človeška življenja, uničuje družine ... Dobrota in solidarnost, ki ju prav tako doživljamo v teh trenutkih, ko padajo bombe in rakete dolgega dosega, je tiha dobrota, ki skuša blažiti bolečino, brisati solze, dati človeško bližino. To je srčika človeškega srca.

V takih trenutkih spoznavamo najhujše človeške okoliščine, pa tudi najlepše v človekovem srcu.

Enako se je dogajalo v »prvem velikem tednu svete zgodovine«. Jezusa so izdali, ostal je sam v svoji bolečini. Po obsodbi na smrt je ostal popolnoma sam (ob njem sta bila le njegova mati in ljubljeni učenec). A Bog je

izrekel zadnjo besedo z vstajenjem, z novim življenjem.

V postno-velikonočnem času ne vemo, kaj se bo dogajalo v Ukrajini. Vsak dan se lahko kaj spremeni. Zaupam, da se bo z razumnostjo, podporo skoraj vseh narodov, človeško solidarnostjo, molitvijo in vero povrnil mir.

“

Naj nas vstali Gospod napolni s svojo močjo in mirom.

”

Danes, ko je deseti dan te strašne vojne, z milijonom in pol razseljenih ljudi, želim samo poudariti, da solidarnost, bratstvo, človečnost preprostih src, družin in razumni pogled mnogih vlad pomagajo, da se kot oseba počutim bolje. Sicer mislim, da si ne bi mogli odpustiti.

NAŠE MAJHNO VELIKO ZRNO PESKA

Vsak dan sem v stiku s salezijanci in salezijansko družino v Ukrajini in na Poljskem. Pomirjen sem, ker vem, da skupaj kot sale-



FOTO: SPLET

zijasna družina dajemo svoje zrno peska. Vesel sem, da so osiroteli otroci iz Lvova na varnem na Slovaškem. Vesel sem, da so poljske salezijanske ustanove odprle svoja vrata in sprejele vojne begunce. Desetine mater z otroki imajo vsaj sobo, kjer lahko dostojno čakajo na boljše čase. Pomoč prihaja iz mnogih drugih salezijanskih skupnosti v drugih državah.

Iz vsega salezijanskega sveta, iz vseh inšpektorij prihajajo veliki in majhni darovi glede na zmožnosti. Zdravila in finančna sredstva prihajajo od vsepovsod. Ne za nas, salezijance. Mi smo samo posredniki, ki dosežemo najbolj oddaljene kraje in pomagamo ljudem v stiski. Vse to so zrna peska, a če smo povezani z deset tisoči osebami in ustanovami, je seštevek ogromen.

MOLITEV ZA MIR

Za to gre. Brez hrupa in prisile. Le preprostost in solidarnost. Čas je, da preko Getsemanija in Kalvarije stopimo v upanje in moč Vstajenja. Bolečje je v velikem tednu in veliki noči spremljati bombe, rakete, streljanje, smrt. A tudi v tej bolečini ne smem

nehati oznanjevati, da je življenje močnejše, človeško bratstvo močnejše, solidarnost močnejša, človeško dostojanstvo močnejše, medsebojna pomoč močnejša, upanje bolj nalezljivo.

Gospoda življenja v molitvi prosim, naj nam pomaga, da pridemo k sebi. Molimo tudi za tiste, ki so začeli to človeško tragedijo.

S papežem Frančiškom molim: »Vlij nam poguma, da bomo naredili konkretna dejanja za gradnjo miru. Gospod, Bog Abrahama in prerokov, Bog ljubezni, ki si nas ustvaril in nas kličeš, da živimo kot bratje, daj nam moč, da bomo vsak dan ustvarjalci miru. Daj nam sposobnost, da bomo ljubeznivo gledali na vse, ki jih srečamo na naši poti.«

Naj Gospod v nas ohrani plamen upanja, da se bomo s potrpežljivo vztrajnostjo odločali za dialog in spravo, da bo mir končno zmagal. Prosim, da srca, polna človečnosti, ne molčijo.

Storimo to, kar moremo, dragi prijatelji. Združimo svoja prizadevanja z besedami, pomočjo in molitvijo. Naj nas vstali Gospod napolni s svojo močjo in mirom.

DON BOSKO JE ŠE VEDNO ŽIV!

Cyprian Mbaziira, prvi salezijanski misijonar, ki je prišel v Slovenijo

Salezijanska skupnost na Rakovniku je 8. oktobra 2021 sprejela prvega mladega salezijanskega misijonarja, ki je po odločitvi vrhovnega predstojnika prišel v slovensko salezijansko inšpektorijo. 27-letni Cyprian Mbaziira je končal dveletno vzgojno prakso, pred tem pa filozofske študije.

PRIPRAVILA MAJA ŽIBERT

Cyprian, nam na kratko opišeš svoje otroštvo in življenje v rojstni Ugandi?

Prihajam iz Ugande, iz muslimanske družine. Imam še štiri sestre, po očetovi smrti pa smo ugotovili, da imam še enega brata, skupaj nas je torej šest. Vzgojen sem bil v mirnem, domačem družinskem okolju, obkrožen z očetovo ter mamino ljubeznijo. Vzgojen sem bil v mladeniča, ki je skupaj s starši ob koncu tedna, najpogosteje ob petkih, zahajal k molitvam v mošejo blizu našega doma.

Kje in kako si odkril Jezusa in krščansko vero? Kako je tvoje spreobrnjenje sprejela družina?

V Ugandi katoliške šole slovijo po svoji odličnosti. Mama in oče sta za moje šolanje želela, da bi bilo kar se da dobro, zato sta me poslala v katoliško šolo. Pri nas srednja šola traja šest let, zato ni čisto primerljiva s slovenskim srednješolskim sistemom. Prvi dve leti sem bi še vozač, torej sem v šolo hodil od doma, zadnje štiri letnike pa sem bival v domu in veliko časa preživel z vzgojitelji, duhovniki, sestrami in učitelji, ki so bili del domovskega življenja.

Z enim od mojih šolskih prijateljev sem v tretjem letniku ob nedeljah pričel hoditi v cerkev. Povabil me je na srečanja Marijine legije. Rad bi vam povedal, kako vesel sem bil, kadar sem šel z njim v cerkev. Ko sem bil

med kristjani, je bilo v meni nekaj drugačno. Bil sem bolj vesel, bil sem blizu Marije. Istega leta (v 3. letniku) sem obiskal domače in očeta povprašal, ali bi mi dovolili, da postanem kristjan. Njegov odgovor je bil jasen in odločen ne. Nekaj časa tega vprašanja nisem ponavljal, ampak sem veliko molil, da bi smel postati kristjan.

Naslednje leto, ko sem ponovno obiskal domače, je bil moj oče že bolan. Še enkrat sem ga povprašal, ali bi mi dovolil, da bi bil krščen in sprejel krščansko vero. Tokrat je privolil. Pri nas je tako, da če še nisi polnoleten in želiš spremeniti vero, moraš za to dobiti potr-

“

Veliko sem molil, da bi smel postati kristjan.

”

dilo staršev (njihov podpis). Oče se je hitro odpravil do naše šole, podpisal dokumentacijo in jaz sem kmalu prejel zakrament svetega krsta. Prišlo je do nekega naključja, da sem v tistem času prevzel vodenje Marijine legije. Sam tega niti nisem pričakoval, vendar so me drugi predlagali in soglasno potrdili. Oče je sprejel mojo krščansko vero, medtem ko so sestre in mama potrebovale dlje časa, da so to sprejele.



FOTO: PATRICIJA BELAK

Postal si salezijanec, salezijanec brat. Kako je potekala tvoja poklicna pot? Kako živiš posvečeno življenje kot brat?

V 6. letniku mi je eden od prijateljev povedal za salezijance. Takrat sem prvič slišal za ta katoliški red. V meni je že žarela iskra, da svoje življenje posvetim Bogu. Med počitnicami sem obiskal salezijansko skupnost. Zelo živo še v meni gori spomin, ko sem bil pri njih. Ko sem prišel, so me sprejeli z odprtimi rokami, pokazali so mi prostore, v katerih delujejo. Na stenah sem videl polno don Boskovih podob, povsod so bili njegovi citati, na igrišču so bili mladi in med njimi duhovniki. Bilo je zelo lepo.

Eden od salezijancev mi je ob koncu obiska v roko potisnil knjigo Teresia Bosca, v kateri je predstavljeno življenje našega svetnika. Na zadnji platnici sem prebral vprašanje in odgovor, ki so ga zastavili enemu izmed otrok in je del don Boskovega preventivnega sistema: »Kaj je najlepša stvar, ki se ti je zgodila v življenju?« Ta je odgovoril: »Don Bosko.«

Takrat mi je ponovno zagorelo srce in lahko si predstavljate, kako je potekala moja pot nazaj domov in kako so izgledali naslednji tedni. Istega leta je umrl moj oče, vmes sem čakal na rezultate mature in hkrati sem mo-

ral materi in sestram povedati, da grem k salezijancem. Vsega je bilo zelo veliko.

Nekaj časa sem preživel pri salezijancih v Burundiju, ki je del iste salezijanske inšpektorije. Tam sem se učil francoščine, nato pa sem se vrnil v Ruando v noviciat. To je bil čas za razmišljanje, meditacijo, molitve, veliko sem bral, tudi o misijonarjih, in prav v noviciatu sem se odločil, da želim kot salezijanec brat postati tudi misijonar.

“

Želim govoriti o ljubezni do Kristusa in njegove volje, da ga spoznajo tudi tam, kjer ga ni.

”

Ko me je eden izmed sodelavcev vrhovnega predstojnika vprašal, zakaj misijonar, sem bil jasen: »Želim govoriti o ljubezni do Kristusa in njegove volje, da ga spoznajo tudi tam, kjer ga ni.« Vrhovni predstojnik salezijanec vsako leto pošlje pismo s prošnjo za misijone in moja odločitev za misijonsko pot je bila tudi odgovor na njegovo prošnjo. V po-

stopku priprave na odhod v misijone sem bil pripravljen na vse. Dejal sem, naj bo Božja volja tista, ki bo odločila, kam bom odšel.

V Sloveniji si že več kot šest mesecev in že odlično razumeš in govoriš slovensko. Kakšno sliko si si v tem času ustvaril o Slovencih in salezijanskem delu?

O, hvala lepa. Ja, trudim se. Sedaj obiskujem tečaj druge stopnje slovenskega jezika in nedolgo nazaj sem se udeležil postnih duhovnih vaj v Želimljem. Vesel sem bil, da sem razumel že skoraj vse, kar smo se pogovarjali.

“

Salezijansko življenje je res le eno, a v različnih pokrajinah ga živijo na svojstvene načine.

”

V Želimljah je zelo lepo. Tam živi don Bosko. Slovenija je lepa država. Majhna. V njej živijo zelo prijazni ljudje, ki imajo veliko srce. Tukaj se počutim kot doma. Trenutno najbolj poznam Rakovnik. Salezijanci na Rakovniku so zelo prijazni. Pomagajo mi, da spoznavam salezijansko življenje v Sloveniji. Salezijansko

življenje je res le eno, a v različnih pokrajinah ga živijo na svojstvene načine. Slovenski salezijanci so zelo ustvarjalni. Imajo veliko število programov, preko katerih lahko mladi spoznavajo Boga.

Salezijanci tukaj v Sloveniji imajo veliko srce za mlade. Preko dejavnosti po SMC-jih, župnijah, socialnem delu, želimeljske ustanove, duhovnih vaj in preko vseh programov kažejo mladim pot veselja v življenju s Kristusom.

Kaj bi še sporočil bralcem slovenskega salezijanskega vestnika Don Bosko?

Don Bosko je še vedno živ! Še vedno je z nami. Preko salezijancev živi med mladimi.

Večkrat se s sobraty na Rakovniku sprašujemo, kaj bi don Bosko storil, če bi bil danes med nami. Odgovor je preprost: »Enako. Don Bosko bi storil enako. Bil bi tukaj z nami, med mladimi, na igrišču, v šoli, maševal bi, spovedoval bi, pel, igral ...«

In to, kar danes delajo salezijanci, je še vedno njegova volja. Spoštovani prijatelji, vesel bom, če boste salezijansko družbo podpirali in z njo živeli še naprej. Tako v duhovnem smislu, da boste molili za nas, kot tudi materialno, da nas boste podprli, kolikor zmorete. Veliko molite. Za vse nas tukaj, zame. Tudi meni ni vedno lahko. Molite tudi za nove misijonarje po svetu. In tudi jaz bom molil za vse vas.





FOTO: OSEBNI ARHIV

Salezijanec Álvaro Lago,
delegat za SMP na Portugalskem



BLAŽKA MERKAC, SaIS

Álvaro, na Portugalskem si delegat za mladinsko pastoralo, poleg tega opravljaš še druge naloge. Preden se dotakneva tvojega udejstvovanja in poslanstva znotraj salezijanske mladine, pa te prosim, da se sam na kratko predstaviš.

Rodil sem se v Estorilu, v krščanski družini s koreninami na severu Portugalske. Moji starši so imeli to milost, da so imeli tri otroke, med katerimi sem sam prvorojenec. Obiskoval sem salezijansko šolo v Maniqueju, kjer sem spoznal don Boska. Kasneje sem bil povabljen, da vstopim v semenišče. Leta 1990 sem izpovedal prve zaobljube in postal salezijanec. Teološki študij sem opravil v Madridu, kar je bila zame čudovita izkušnja. Sedaj pa sem duhovnik že 21 let. Trenutno živim v Setubalu, v mestu blizu Lizbone. V skupnosti smo trije salezijanci, jaz kot župnik, in dva brata salezijanca. Za-

dolženi smo za spremljanje in pastoralno oskrbo visokega šolstva v mestu, poleg tega pa smo vključeni tudi v mladinsko pastoralo škofije.

Koliko let si že delegat za mladinsko pastoralo in katere so tvoje glavne naloge?

Minevajo že štiri leta in pol, ko sem prevzel službo delegata za mladinsko pastoralo. Glavne naloge so spremljanje izobraževalno-pastoralnega poslanstva, spremljanje ravnateljev in pastoralnih koordinatorjev, spremljanje animacijskih ekip (izobraževalne, poklicne, misijonske, socialne, župnijske, prostovoljske). Imam tudi priložnost, da sem del inšpektorialnega sveta. Spremljam našo koordinacijsko ekipo salezijanske mladine, ki izvaja številne pastoralne akcije na inšpektorialni ravni.

V zadnjem času se je pojavil velik izziv: pripraviti je potrebno svetovni dan mladih v Lizboni skupaj z desetimi drugih ljudi. To je tudi velik izziv za salezijance in vso salezijansko družino.

Zaradi pandemije je bil svetovni dan mladih prestavljen na prihodnje leto. Kako potekajo priprave? Kaj načrtujete za srečanje salezijanske mladine na samem svetovnem dnevu mladih?

Kljub temu da je bil SDM prestavljen, nam to ni odvzelo skrbi pri načrtovanju, da smo poskrbeli za pravočasne odgovore, načrtovali dogodke, dejavnosti. Ko gre za tako velik dogodek, kot je SDM, ni nikoli preveč časa. Že več kot leto dni intenzivno delamo in pripravljamo SDM 2023.

Ime, ki je bilo izbrano za srečanje salezijanske mladine na SDM, je: »SDM DON BOSKO 23«. S tem načrtujemo same priprave, da se skupaj podamo na pot in tudi aktivno sodelujemo na SDM 2023.



Salezijanska mladina na Portugalskem sodeluje na več področjih pri pripravi.

Vpeti smo v škofijske odbore različnih škofij na Portugalskem, kjer pomagamo in sodelujemo v tednu, ko so dogodki po škofijah, zlasti pri sprejemanju na tisoče mladih z vsega sveta.

Ime

Álvaro Lago

Država

Portugalska

Mesto

Lizbona

Župnija

Sv. Jožef, Setúbal

Najljubši letni čas

Poletje

Najljubša knjiga

Spomini, sv. Janez Bosko

Najljubši kraj za potovanje

Otok Madeira

Najljubši film

Življenje je lepo

Najljubši svetnik

Sv. Janez Bosko

Najljubši citat iz svetega pisma

Jaz pa sem sredi med vami kakor tisti, ki streže (Lk 22,27)

Povabljeni pa smo tudi bili, da postanemo del ekipe lokalnega organizacijskega odbora za dobrodošlico papežu Frančišku na SDM.

Na poseben način pripravljamo tudi dan salezijanske mladine, ki bo 2. avgusta pri salezijancih v Estorilu. Ta poseben dan bo potekal tako na samem kraju kot tudi preko spleta, da bo z nami res lahko ves svet. Dopoldne bo potekal forum, popoldne in zvečer pa bo sledila velika zabava. Že zdaj vam lahko povem, da bo nekaj zelo lepih in intenzivnih trenutkov. Vsi ste vabljeni.

Obiščete lahko spletno stran, ki je bila objavljena pred nekaj tedni (www.wyddonbosco23.pt), pa tudi družbena omrežja Instagram in Facebook pod imenom WYD DON BOSCO 23.

Zelo se veselimo osebnega srečanja z vsemi. Res je, da se je svet s pandemijo spremenil in se veliko dogaja na spletu. Tej realnosti se



Letošnje vezilo »Vse delajte iz ljubezni, nič iz prisile!« je lahko vsakemu izmed nas spodbuda. Nam lahko skozi svoje izkušnje poveš, kako to živiš pri delu z mladimi?

Kako čudovito geslo. Poskušam živeti dvoje: po eni strani biti pristen in resničen v razlogih, zaradi katerih sem z mladimi. Mladi razumejo, kdaj smo pristni in si resnično želimo deliti življenje. Po drugi strani pa imeti realen čas, da sem lahko v sedanjosti v njihovem življenju.

Álvaro, hvala za tvoj čas. Kaj bi za konec sporočil salezijanski mladini v Sloveniji?

Pri salezijanski mladini gre za nekaj veselega. Potovanje v tej salezijanski mladostni duhovnosti je velik dar, s katerim lahko dosežemo ljubezen Jezusa Kristusa. Še posebej, če pogledamo don Boska, ki ima velik vpliv na tiste, ki se mu približajo. Dobro izkoristite to priložnost za rast v tej družini, ki je za vas salezijanska mladina. Zelo cenim vse tiste, ki svoje življenje delijo z don Boskovo karizmo.

bomo prilagodili. Še vedno bomo nekaj dejavnosti ponudili preko spleta, a pomembneje je tvegati sodelovanje na največjem dogodku za mlade na svetu, svetovnem dnevu mladih, ki ga je sklical papež Frančišek.

Pred nekaj dnevi je papež posnel video sporočilo, v katerem je potrdil, da se bomo vsi srečali v Lizboni avgusta 2023. Mi vas čakamo.

Mladi ste ...

... največji Božji blagoslov za svet.



»ČUDIM SE, DA SE SALEZIJANCI VEČKRAT NE STEPETE MED SEBOJ«



JURE BABNIK, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJANSKO MLADINSKO PASTORALO

S prijateljem in salezijanskim animatorjem se dobiva za pogovor. V klubskem prostoru kot približno dober gostitelj pripravljam pijačo, kavo in nekaj sladkega. Preden uspeva nazdraviti, vstopi moj salezijanski predstojnik. Ne spomin se več natančno, o čem je začel teči pogovor, zagotovo pa vem, da sva bila s predstojnikom glede tematike nasprotnega mnenja in sva vsak zase to mnenje odločno zagovarjala in z argumenti vztrajala vsak pri svojih stališčih.

V trenutku tišine, ko se je zdelo, da so argumenti izčrpani, se oglasi prijatelj animator: »Čudim se, da se salezijanci večkrat ne stepete med seboj.« »Zakaj?« ga vprašava oba hkrati. »Med pogovorom se mi je zdelo, da se bosta vsak čas skregala in ob salezijancih se mi je že večkrat zgodilo, da sta dva sobrata med seboj močno kresala mnenji, potem pa sta se naprej čisto normalno pogovarjala ...«

Jasno je, da ne moremo biti vsi istega mišljenja in tako jaz kot moj predstojnik sva animatorjevo »ugotovitev« vzela kot kompliment. »Zame je to dokaz, da Sveti Duh res deluje,« dodam in skušam pokazati, da s tem mislim iskreno.

Ne morem reči, da smo salezijanci idealna bratska skupnost, lahko pa rečem, da se za to bolj ali manj trudimo in da nas Bog pri tem zelo dobro blagoslavlja. Kakor iskreni zakonci povedo, da se je za odnose potrebno truditi in da ima ideal zaljubljenosti svoj rok trajanja, tako velja tudi za redovno skupnost: pričakovanje, da bo v redovni skupnosti vse nebeško idealno (saj smo vendar v Božji službi), pristane na realna tla človeške sebičnosti, ki je v nas globoko zakoreninjena in

potrebuje vseživljenjski trud za upodobitev po Kristusovi ljubezni. Smo v Božji službi in zelo drži, in večkrat sem doživel, da se je napetost v odnosu po molitvi sama od sebe nekako uredila.

SALEZIJANEC SALEZIJANCU SALEZIJANEC

»Salezijanec salezijancu salezijanec,« je geslo, ki nam ga je v svojih nagovorih večkrat ponavljal sobrat Tone Ciglar. Opozoriti je hotel prav na pomembnost bratskih odnosov med oznanjevalci evangelija. Biti salezijanec pomeni biti prijazen, dobrohoten, krotak, blag, odprt, optimističen in pozitivno naravnani do tistega, ki mu želiš govoriti o Jezusu. Don Bosko si je kot zgled in priprošnjika svoje redovne družbe vzel Frančiška Saleškega in po njem imamo ime salezijanci – zato se trudimo privzeti tudi njegovo dobrohotnost, ljubeznivost in blagost. »Salezijanec salezijancu salezijanec« preprosto pomeni, da smo prijazni ne samo do mladih, ki smo jim vzgojitelji – prijazni bodimo tudi drug do drugega. Naj se torej ne zgodi, da bi vso svojo prijaznost porabili v profesionalnem in službenem delu, za domačo družino pa bi jo zmanjkalo. Nič drugega nisem povedal, kar pravi Jezus

pri zadnji večerji: »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.«

DELO ZA BOŽJE KRALJESTVO

Govorimo o novi evangelizaciji in prepričan sem, da se bralci revije Don Bosko po svojih močeh trudite za Božje kraljestvo in vero. Frančišek Asiški je svojega redovnega brata povabil, da gresta v mesto oznanjat evangelij. Šla sta in se sprehodila skozi mesto. Prišla sta že ven iz mesta, ko je sobrat Frančiška vprašal: »In kdaj bova oznanjala evangelij?« Med potjo se namreč niti enkrat nista ustavila in niti enkrat nista govorila o Jezusu. »Sva ga že oznanjala, ko sva šla kot brata skozi mesto,« mu odvrne Frančišek.

Sv. Janez Bosko je ugotovil: »Ni hudo, da slabi delajo slabo. Hudo je, da dobri nočejo delati skupaj.« Egoizem je del naše neodrešene narave in ne smemo se ustrašiti, če nanj naletimo pri sebi ali pri drugih. To je samo dokaz, da še potrebujemo odrešenje in da imamo še nekaj dela, preden bomo zares pripravljeni za nebesa. Delo za Božje kraljestvo vključuje notranje očiščevanje in trud za sodelovanje tudi s tistimi, ki mi niso najbolj simpatični.

Letos obhajamo 400-letnico smrti sv. Frančiška Saleškega. Zelo se je trudil za pogovor s protestanti in jih je s svojo dobroto in prijaznostjo pritegnil v skupnost Cerkve. Oglejmo si zgled njegovega truda za povezanost med oznanjevalci evangelija tudi s tistimi, ki so jih imeli za krivoverce.

Spomladi 1597 se je Frančišek osebno srečal s Calvinovim naslednikom Teodorjem Bezo, s katerim je poskušal doseči spravo med katoličani in protestanti. Razgovor je potekal v ozračju vljudnosti in ljubeznivosti. »Gospod, čutim se zelo počaščenega ob toliki vljudnosti, ko se obnašate do mene, kakor sem si že vedno želel od drugih. Nič namreč ne cenim bolj kot preprostost in iskrenost,« pravi Beza Frančišku. Frančišek mu zastavi vprašanje, o katerem si protestanti in katoličani niso bili enotni: »Gospod, ali lahko kdo doseže zveličanje v rimski Cerkvi?« Beza si je vzel čas za razmislek in odgovoril: »Odgovarjam pritrdilno. Nedvomno je tako in ne moremo zanikati, da je rimska Cerkev mati Cerkev.« Frančišek odvrne: »Če je tako, zakaj ste potem vsilili to reformo s takimi pustošenji, ruševinami, požigi, upori, ropi; pa z umori, uničevanjem cerkva in drugimi številnimi hudodelstvi?« Tedaj se je Beza raztogotil in se spozabil ter izgovoril več besed ne vrednih kakega filozofa. Frančišek je skušal pomiriti pogovor: »Gospod, nisem prišel sem, da bi vas jezil, Bog ne daj! Prišel sem, da bi z vami razpravljal. Ko vidim, da se vznemirjate, vas prosim, da mi oprostite. Po moji krivdi se to ne bo več zgodilo.« Beza mu je spravno odvrnil: »Oprostite mi, g. Frančišek, res sem se pre naglil in grešil v besedah. Človek ni vedno gospodar svojih prvih občutkov. Lepo vas prosim, da se večkrat oglašite pri meni na obisk in pogovor. Zelo bom počaščen, če me boste obiskali.« (Prim. A. Ravier, *Učenjak in svetnik Frančišek Saleški, Salve 2010, str. 221-222.*)



OČE KAFKI: »ZAKAJ SE ME BOJIŠ?«



GAŠPER M. OTRIN, SDB
RAVNATELJ DOMA JANEZA BOSKA, ŽELIMLJE

Pisalo se je leto 1919 in 26-letni češki Jud Franz Kafka je sedel za mizo in napisal dolgo pismo očetu Hermanu. Če pustimo ob strani to pismo kot literarno delo, se ob njem lahko pošteno zamislimo v kontekstu vzgoje in odnosa oče – sin. V preko šestdesetih straneh rokopisa namreč Kafka v pismu napiše, pravzaprav odgovarja očetu Hermanu na njegovo vprašanje: »Zakaj se me bojiš?«.

Kakor večina Kafkinih del je bilo pismo objavljeno posthumno, šele leta 1952. Še danes buri duhove vprašanje, zakaj tega pisma nikoli ni poslal očetu. Izročil naj bi ga svoji mami, ki mu ga je vrnila z nekaj besedami tolažbe, češ da to pismo ni primerno za očeta.

PISMO UBESEDI VELIKO BOLEČINO

Kafkino pismo očetu je nekakšna samorefleksija odnosa, ki ga tako rekoč ni bilo. Preko pisma je prvič uspel vzpostaviti dialog z očetom, kot otrok namreč ni imel moči, da bi se očetu kakorkoli uprl. Pismo je napisal leto za tem, ko je izvedel za svojo neozdravljivo bolezen (tuberkulozo) in je moral sprejeti dejstvo, da se počasi posavlja s tega sveta. Zdaj se Kafka obrača k najbolj bistvenemu v svojem življenju in to je njegov odnos do očeta in kako ga je to zaznamovalo. Že prej se je v svojih delih posredno obračal na ta odnos, sedaj pa ni več časa za »vrtenje okrog vrele kaše«, s pismom in svojo izpovedjo želi iti direktno v rano, ki najbolj boli. Do tega trenutka očetu ni upal nič povedati, sedaj vse svoje frustracije zapiše na papir. Od popolne zaprtosti, do popolne odprtosti in razgaljenja svojih notranjih ran. Do sedaj je bil vedno obsojeni, sedaj pa prvič sam postane sodnik.

Zato je pismo nekakšna sinova katarza, preko njega Kafka doživlja svoje očiščenje, preko njega govori, se izpove, se osvobodi.

OČE, KI TO NI ZNAL BITI

Herman je bil uspešen obrtnik in krut oče. Želel si je močnega in trdnega sina, dobil pa introvertiranega in plašnega Franza. Do njega je bil neusmiljen in sarkastičen, zmerjal ga je z mehkužcem in nesposobnejšem. Sin je bil zanj pravo razočaranje. Kafka pravi o svojem očetu, da je bil v njem zgolj judovski formalizem, nobene prave vere. Bil je celo preveč navzoč v njegovem življenju, pravi tiran, avtoritativen, netoleranten, merilo vsega, moralni zakonodajalec. V pismu ga obtoži, da je on glavni, a ne edini razlog, za njegovo ničevost in kastriranost, kar je v njem vzbudilo občutek nevrednosti, strahu, sramu in krivde, da je on kriv za vse slabo in zato zasluži, da oče z njim tako ravna. Ni čudno, da se je dvakrat zaročil in preklical zaroko, da je »skakal« iz zveze v zvezo, da ni zmožel nobene trdnosti v odnosu, da se je bal biti ljubljen in spustiti v svojo intimno bližino osebo, ki bi ga spet prizadela. Ni znal biti zvest sebi in svojim čustvom, ker jih je moral pred očetom vedno potlačiti.



SPOMENIK FRANZU KAFKI V PRAGI

»PREDRAGI OČE«

Oče je vedno oče, je svetinja v očeh otroka, zato se dolgoročno ne da živeti v opoziciji do očeta. V pismu sicer navaja tudi nekaj srečnih trenutkov s svojim očetom, ki pa jih je bilo zelo malo ali skoraj nič. Na vsak način je moral najti pozitivno povezavo s svojimi koreninami, da je lahko svoje pismo začel z besedami »Predragi oče.« Od tu izhaja tudi glavna obtožba, da ni znal odgovoriti na ljubezen svojega sina. Kafka išče razloge za njuno nerazumevanje in pravi, da ni kriv samo rabelj, da nosi krivdo tudi žrtev, da sta oba žrtve tega patološkega odnosa. Pismo bi lahko bilo nekakšen poskus oprostive očetu in hkrati dopuščanja, da lahko svobodno zaživi, ne da bi bil suženj tega ne-odnosa. Če Kafki ne bi bilo čisto nič do očeta, pisma gotovo ne bi napisal. Zato želi pismo na nek način rešiti očeta in njegovo podobo. Ni pismo sovraštva, je pismo ljubezni v znani navezi »imam te rad in te sovražim.«

PISMO VSEM OČETOM!

Pismo očetu, kakor ga je poimenoval Kafka, in ne »pismo mojemu očetu« moramo torej razumeti kot pismo, ki ga sinovi pišejo svojim očetom. Njegovo pismo torej ni bilo namenjeno očetu, ampak sebi, svojemu notranjemu očetu, da prečisti v sebi ta nenadomestljiv lik. Iz pisma lahko razberemo jasna navodila vsem očetom tega sveta, kaj otroci pogrešajo, kaj si sinovi od očeta želijo in pričakujejo. Naj spregovori Kafka kar sam s citati svojega pisma:

- »Potreboval bi malo več opogumljanja in prijaznosti, razpoložljivosti nekoga, ki bi mi pustil odprto pot; ti si mi pot zapiral, čeprav si le dobro mislil in želel, da sledim drugi poti.«
- »Verbalni vzgojni pristopi, ki si jih uporabljal, so vsaj pri meni vedno delovali: očitki, grožnje, ironija, sarkastičen smeh.«
- »Tvojega mnenja me je bilo tako strah, da sem imel neuspeh zagotovljen. Tako sem izgubil zaupanje v svoja dejanja.«
- »Tudi v judovstvu nisem mogel najti načina, da bi se te rešil ... mislil bi si, da bi midva vsaj v judovstvu lahko našla stično točko, da bi nama predstavljal skupno pripadnost. Toda kakšno judovstvo si mi posredoval!«
- »Moji poizkusi, da bi se poročil, so predstavljali najbolj verjetne možnosti, da bi se odcepil od tebe, toda ravno tako veliki kot poizkusi so bili neuspehi.«

*Oče je vedno oče,
svetinja v očeh otroka.*

Kafka s svojim pismom kaže na to, da mož lahko postane oče šele takrat, ko razvije svojo identiteto moškega in je sposoben uvida, kaj otrok išče v njem kot moškem. Oče mora iskati stik s sinom, ki od njega pričakuje priznanje, pohvalo in potrditev. Nehote prav odnos z očetom pomembno vpliva na odnos z Bogom, kar je bil tudi eden od Kafkinih očitkov očetu.

ODPUŠČANJE IN VELIKA NOČ



KLEMEN BALAŽIČ, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJANSKO POKLICNO PASTORALO

Odpuščanje je mnogokrat dolg in zahteven proces. Gre za pot, ki sploh ni lahka. Naj ta kratek zapis prispeva k temu, da se odpravimo na pot odpuščanja, da začnemo o tem razmišljati.

V življenju odpuščanje ni vprašanje razkošja, ni proizvod duhovnikov in elitnih krogov. Ne! Brez odpuščanja hudega, ki smo ga doživeli, ostajamo blokirani. Stopicamo na mestu. Ne gremo onkraj. Vse, česar nismo odpustili, utripa v nas kot nekdo, ki je živ zakopan. Brez odpuščanja nam ne bo uspelo sprostiti globin nas samih (vedno nas bo nekaj blokiralo). Hkrati je sposobnost odpuščanja dar, ki ga prejmemo, ne moremo ga »proizvesti« sami.

Nobenega kvalitetnega odnosa ni brez odpuščanja. Vsi smo nagnjeni k zlu. Zlo prizadene (napade) človekovo srce in prav zato je odpuščanje, ki je kot nekakšno zdravilo,

še kako potrebno. Če bi bili popolni, potem nam o odpuščanju ne bi bilo potrebno razmišljati, a ker nismo, je še kako pomembno, da imamo v zavesti, da nobenega odnosa ni brez odpuščanja. Danes se veliko zakoncev loči, v različnih skupnostih in skupinah so mnoge zamere in sovraštvo. Eden od razlogov za skrhane odnose je nesposobnost in neznanje odpuščanja!

O odpuščanju se lahko razmišlja na več ravneh; mi bomo predvsem na duhovni ravni.

Psihiater išče ravnovesje in ne sreče! Ravnovesje je življenjsko pomembno, sreča pa pripada drugi resničnosti.

Psihoterapevt pripoveduje o dobrem izidu

Salezijanski molitveni namen



MAJ

Za mir na svetu. Da bi voditelji, ki netijo vojne, bolj prisluhnili Bogu kot svojim egoističnim ciljem in interesom.



JUNIJ

Za duhovnike, da bi po zgledu Jezusa dobrega pastirja odgovorno in z veseljem opravljali pastirsko službo.



JULIJ

Za otroke in animatorje, ki se zbirajo na oratorijih širom po svetu, da bi vsak dan hodili po poti svetosti z veseljem in pogumom.

“

Ozdraveti moramo od zla,
ki nam je bilo povzročeno,
kot moramo ozdraveti od zla,
ki smo ga storili.

Pazite: to se ne zgodi
v trenutku, to je pot,
obsežen proces, človek raste,
stopa dalje, ponovno dobiva
oblast nad svojim srcem.

”

terapije pri nekem človeku, ki je imel nasilnega očeta. Ko je začel s terapijo, je bil uničen in zagrenjen, nesposoben govoriti o ničemer, razen o onesnaženosti z zlobo v odnosu do očeta. V terapevtskem procesu ozaveščanja in rasti je ta človek hudo, ki ga je doživel, obrnil v pozitivno smer ... in ustanovil nevladno organizacijo za obrambo trpinčenih otrok! Z drugimi besedami – svojega problema ni rešil čisto zares, ampak ga je sublimiral (preusmeril) na neko drugo raven. Konstruktivno, solidarno, a problem je vendar ostal. Motor je bil isti. Ni doživel velike noči, temveč je samo prerazporedil svoj material. V terapiji to običajno predstavlja najboljši možen izid. Ne smemo prezreti tega, saj se človek pomakne na plemenitejšo raven, toda rana ostane.

Ponavljam, resnično odpuščanje se ne rojeva iz hotenja, iz volje. Le-ta namreč nima oblasti nad notranjo močjo strasti in greha. Odpuščanje korenini v globini bivanja v Bogu: samo Bog odpušča. Spomnimo se vprašanja, ki so ga farizeji postavili Jezusu: »Kdo more odpuščati grehe razen enega, Boga?« (Mr 2,7) V nadaljevanju vidimo, da Jezus ne tekmuje z vprašanjem, in razglasi, da on, Očetov Sin, na zemljo prinaša Božjo naravo, odpuščanje grehov.

Ne moremo si odvzeti hudega, ki mi je bilo povzročeno, a je toliko bolj škodljivo, kolikor ta resničnost zaznamuje moje bivanje, saj



MARIO BOGANI, VSTALI KRISTUS, SALEZIANSKI ZAVOD V BRESCI (ITALIJA)

ne zmorem odpustiti. Kdor odpusti, izstopi iz posledice, osvobojen je hudega, ki ga je utrpel, naredil je kakovosten preskok. To je živ proces rasti, povezan s srečanjem s Stvarnikom, z njim, ki oblikuje novo srce, ki daje novost, zato človek ni več vpleten v zlo.

Ozdraveti moramo od zla, ki nam je bilo povzročeno, kot moramo ozdraveti od zla, ki smo ga storili. Pazite: to se ne zgodi v trenutku, to je pot, obsežen proces, človek raste, stopa dalje, ponovno dobiva oblast nad svojim srcem. Ko odpustimo nekomu, ki nam je naredil nekaj zlega, je tako, kot bi ponovno dobili v roke vajeti svojega življenja, spet smo na odru, nismo več pasivni v svojem bivanju. Naj bo velika noč priložnost, da odpustimo vsem, ki so nam kadarkoli storili krivico ali nas globoko prizadeli. Vstali je premagal spono sovraštva in zamer. Tudi sam je odpustil vsem, ki so ga mučili in pribili na križ. Naj tudi nas osvobodi zamer in ujetosti v svoj majhen svet.

POŽRTVOVALNO DELO

s. MARIJA LAZAR, hči Marije Pomočnice



s. MILENA DERLINK, FMA

Marija se je rodila v številni in globoko verni družini. V Sloveniji takrat še ni bilo sester hčera Marije Pomočnice, vendar so jo salezijanci, ki so bili navzoči že od leta 1901, usmerili v Italijo, prepričani, da gre za odličen poklic.

Po začetni formaciji so jo poslali v misijonski noviciat v Casanovo, saj je izrazila željo, da bi šla v misijone.

Njena magistra, s. Giuseppina, se jo je še po mnogih letih dobro spominjala. Dejala je, da je imela s. Marija uravnotežen in blag značaj ter močno vero, močno duhovno življenje, ki se je kazalo v konkretni želji, da bi v polnosti odgovorila na Božji dar. Kadar je naredila napako, je vselej prišla k magistri, ji to povedala in jo prosila, naj ji naloži kakšno pokoro, da se bo lažje poboljšala.

Govorila je bolj malo, tudi ker še ni dobro znala jezika, vendar se ga je z vso prizadevnostjo učila. Zato jo je tudi salezijanski predstojnik zelo pohvalil, ko je pri njem opravljala izpit iz katehetike in cerkvene zgodovine. Bila je zelo delavna in velikodušna, pa tudi preudarna. Ko je to opazila ekonomka v noviciatu, je prosila, da bi bila njena pomočnica.

V noviciatu se je s. Marija želela posvečati domačim opravilom, tudi zato, ker so bila to opravila, ki so jih opravljali Jezus, Marija in Jožef v Nazaretu. Prepričana je bila, da jih bo s fizičnimi deli lažje posnemala. Noviciat so odprli le malo pred tem, zato je manjkalo še mnogo stvari. Bilo je potrebno veliko dela in žrtev in prav s. Marija je bila prva, ki se je takoj ponudila, tudi za najtežja opravila. Ena

od sonovink tistega časa piše o njej: »S. Marija je bila dobra, ponižna, plaha, požrtvovalna. Z veliko ljubeznijo je delala predvsem na vrtu in v pralnici. Nikoli ni pokazala utrujenosti. Pozabljala je nase in bila do vseh pozorna. Že v tem času je odsevala dve značilnosti, ki je nista nikoli zapustili: nenehen nasmeh in požrtvovalna delavnost.«

Po zaobljubah ni odpotovala v misijone, ampak je tri leta ostala v Casanovi kot pomočnica ekonomki.

Leta 1936 se je vrnila v Slovenijo kot ena izmed prvih štirih FMA. Ta je odslej postala njena misijonska dežela.

S. Marija Lazar se je rodila 2. 8. 1906 v Bakovcih pri Murski Soboti. Prve redovne zaobljube je izpovedala 6. 8. 1931 v Casanovi pri Torinu, večne pa 6. 8. 1937 v Coneglianu. Umrla je 1. 2. 1966 v kraju Rosà pri Vicenzi.

Najprej je prevzela delo kuharice v salezijanskem zavodu na Selu v Ljubljani. Kmalu se je navadila na to delo in salezijanci niso cenili le njenega dobro opravljenega dela, ampak tudi njene vedre ponižnosti. Njena ravnateljica se spominja, da je morala zavirati njeno neutrudno delavnost.

Toda komaj so se sestre začele veseliti sadov dobro začetega dela med mladimi in otroki, se je tudi pri nas začela druga svetovana vojna.

Prav takrat se je s. Marija nahajala v salezijanski hiši v Splitu, tudi tam kot kuharica. Njihov zavod so kmalu zasedli vojaki in ga spremenili v vojaško bolnico. To so bili težki in krvavi časi, tudi za pet sester, ki so tam de-



lale in se trudile. Stanje se je še poslabšalo, ko so leta 1943 zavod zavzeli partizani in sestre strpali v eno samo sobo. S. Marija je še naprej kuhala in si prizadevala, da je poleg partizanov nasitila tudi sestre. Ravnateljica pripoveduje, da so se vse čutile bolne, toda najhujša bolezen je bila lakota.

Po končani vojni, ko je nastopil komunizem, so se sestre razkropile. Nekatere izmed njih, med njimi tudi s. Marija, so postale župnijske kuharice pri salezijancih, ki so prevzeli župnije. S. Marija je od leta 1947 do leta 1953 delovala v Sisku na Hrvaškem. V tem času težkega dela in vsestranskega pomanjkanja jo je začela boleti noga, tako da ponoči ni mogla spati, čez dan pa je delala. Leta 1953 se je vrnila v Slovenijo ter postala kuharica v župnišču v Tomišlju. Nekoč ji je župnik svetoval, naj ne pretirava z delom, ona pa mu je zaupala: »Na dan zaobljub sem obljubila Gospodu, da bom neutrudno delala. Delo je moja četrta zaobljuba. Da, vedno bom delala v Božjo slavo, brez pritoževanja. Delala bom za Gospoda in za zveličanje duš.«

Ker se je njeno zdravstveno stanje slabšalo, je leta 1959 odšla v inšpektoriatno hišo v Padovo. Kljub oslabeledosti je želela opravljati kakšno fizično delo. Dodelili so jo v pomoč sestri, ki je skrbela za jedilnico. Ena od sester se spominja, da je bila brezmejno požrtvovalna. Le s težavo je hodila, pa se ni nikoli pritoževala, ampak je bila vedno nasmejana. Za vse je bila hvaležna. Imela je tudi zelo veliko zaupanje v Boga, vedno je bila povezana z Njim.

Ker je čutila veliko domotožje po Sloveniji in po naših sestrah, se je čez dve leti vrnila v Ljubljano, kjer jo je prav kmalu doletela paraliza in ji onemogočila kakršno koli delo. Prepeljali so jo v novonastajajoči noviciat v Lovran na Hrvaškem. Da ni mogla več delati, ji je povzročalo največjo bolečino. Kadar so bile fizične bolečine najhujše, je ponavljala: »Jezus, Jezus, hvala, hvala.«

Če je le mogla, se je zvelkla v kapelo, kjer je dolgo ostajala pred Jezusom v tabernaklju in molila po raznih namenih. Ni pa posebej molila za svoje ozdravljenje. Zaupala je: »Če je Božja volja, bi rada ozdravela, da bi še kuhala, vsaj v kakšni manjši skupnosti, vendar naj bo, kakor odloči Gospod.«

Na predvečer don Boskovega praznika leta 1963 jo je zadela kap. Zdravnik se je odločil za hospitalizacijo, če bi se to še ponovilo. Ona pa je rekla: »Ne, ne, kakšen praznik don Boska pa bi bil za sestre? Boste videli, da bo vse v redu.« In res se krvavitev ni ponovila. Kljub vsemu so jo ponovno prepeljali v Italijo. Tako je zadnja leta preživela v hiši za starejše in bolne sestre v kraju Rosà pri Vicenzi. V rokah je neprestano držala rožni venec. Tudi kadar so nastopile težave zaradi arterioskleroze, je nenehno prebiralala jagode rožnega venca. Zadnja dva meseca ni več govorila. Kadar so jo vprašali, če želi prejeti Jezusa v obhajilu, je bil njen odgovor glasen in odločen »da«.

“

Na dan zaobljub sem obljubila Gospodu, da bom neutrudno delala. Delo je moja četrta zaobljuba.

”

24. januarja je prejela zakrament bolniškega maziljenja in na praznik don Boska je padla v komo. Ko je kaplan blagoslovil njeno truplo, je povabil sestre, naj se ji priporočajo, saj je bil prepričan, da je draga s. Marija, ki je bila tako dobra in ponižna, že v nebesih.

■ Povzeto po *Facciamo memoria*

KOT DON BOSKO: Z MLADIMI ZA GOSPODA

Salezijanci so 18. februarja 2022 v Veržeu zaključili 26. inšpektorialni zbor v duhu bratskega srečanja in izmenjave pogledov na trenutno stanje ter poti za naprej. Po opravljenem delu zbora, ki je prenovil inšpektorialni pravilnik ter izdelal smernice in cilje za naslednje triletje, je inšpektor Marko Košnik dogajanje povzel z mislijo, da gremo naprej v upanju kot don Bosko ter skupaj z mladimi za Gospoda.

Zaključno sveto mašo je daroval murskosoboški škof Peter Štumpf, ki je v pridigi najprej povzel nekaj misli o dveh velikanih, sv. Frančišku Saleškem in sv. Janezu Bosku, iz Vezila vrhovnega predstojnika za letošnje leto. Salezijanci nadaljujemo poslanstvo v tej karizmi, najprej osebno, nato pa občestveno pot v salezijanski družini in

Cerkvi. Ta karizma ima v Cerkvi veliko in pomembno mesto. Za salezijanca velja, da ima zdrav pogled na svet, vero in Cerkev.

»V ta proces je vključena odpoved sebi. Gre za askezo. Božji služabnik Andrej Majcen bi dejal, da gre za izgubo svojega jaza, ne v smislu osebnosti, temveč osvobajanja svojih ozkih pogledov in želja glede sebe in drugih. Jezus se je najbolj bal, da bi njegovi učenci ostali ujetniki svojega jaza, starih in ustaljenih praks. Zato jim ponudi novo pot: postati lovci ljudi. Ta izraz je mogoče grob, a celosten. Gre za poslanstvo ukvarjanja s človeško osebnostjo v polnem pomenu besede.

Meja med lovljenjem za Kristusa in Božje kraljestvo in zločinskim lovstvom je zelo tanka. Ni enoznačna in ni ravna. Teče po območju Cerkve in človeških src. V današnjem svetu se zdi, da je zelo zabrisana. Zato moramo bedeti nad seboj v Božji pričujočnosti, da spoznavamo, kaj nas dela lovce za Božje kraljestvo in lovce za pogubo. Priznati moramo, da v sebi vsi nosimo ogenj boja, ki včasih zelo žge. In če še želimo hoditi za Jezusom, nas vabi, da se odpovemo sami sebi ter se soočimo tudi s tem ognjem v sebi.«

Ob koncu je škof Peter podal enega izmed odgovorov na vprašanje, kakšni salezijanci za mlade danes: »Vaše molitveno življenje naj bo zgodba o ljubezni z Bogom, v stalnem napredovanju in tudi v bojih, ki naj bi preprečili, da bi se ta odnos v središču vašega srca, kjer počiva Božje srce, ohladil. V tej ljubezni boste varni in še naprej prepoznavni kot apostoli mladih. Marija Pomočnica je stalno zapuščala sebe, da bi bila povsem v Božjem srcu. Tam je našla svojo izvoljenost, tam je izpolnjevala Božjo voljo, tam je postala Božja in naša mati. Ona naj vedno hodi z nami.«





TRI ŽIVLJENJA PINARDIJEVE KAPELE

PO *BOLLETTINO SALESIANO*
PREVEDEL IN PRILEDIL
JANEZ DRNOVŠEK, SDB

Gospod, ki je dal don Bosku v najem dvorišče in del hiše, se je pisal Pinardi. No, če smo natančni, je bil to samo skromni, nizek nadstrešek, ki se je na severni strani naslanjal na hišo. Zid, ki je ta nadstrešek obdajal, ga je spremenil v neke vrste lopo ali senik. Meril je 15 x 6 m.

Don Bosko je dejal: »Lopa je prenizka, z njo si ne morem pomagati.« Toda Pinardi: »Poglobil bom tla za pol metra, naredil lesen pod in vzdal okna in vrata. Zelo mi je do tega, da bi ob hiši imel kapelo.« Don Bosko je plačal letno najemnino 300 lir: za lopo in pas zemlje okoli nje, ki je služil za igro.

Tekel je nazaj k svojim fantom in vpil: »Veselimo se, kajti našli smo oratorij! Za veliko noč pojdemo tja: to je tamle, v hiši gospoda Pinardija!« 12. aprila je bila velika noč. Vsi mestni zvonovi so peli veselo pesem ob velikem prazniku. V lopi ni bilo nobenega zvona, bilo pa je don Boskovo srce, ki je vabilo mnoge fante. Prišlo jih je nekaj sto.

Poglejmo to lopo – kapelo bolj podrobno.



Ilustracija in maketa prve
Pinardijeve hiše z lopo.
Od nje ni ostalo ničesar več.



Spominska plošča ob prvi obletnici don Boskove razglasitve za svetnika se nahaja v današnji Pinardijevi kapeli.

Kar je ostalo od nekdanje Pinardijeve kapele, so zgolj mere. Velikost kapele je ista kot v don Boskovem času. Vse ostalo, tudi višina, je kasneje dobilo novo podobo. Ko je v oratorij prišel nadškof Fransoni podelit zakrament sv. birme ali za kakšno drugo slovesnost, je moral stopiti na majhno govornico s sklonjeno glavo, sicer je s konico mitre zadel v strop. In don Bosko je v svojih spominih zapisal: »Ko je nadškof Fransoni prvič prišel na obisk in so mu na določen trenutek na glavo dali mitro, je pozabil, da ni v stolnici, zato je naglo dvignil glavo in s konico mitre zadel v strop. To je v fantih in vseh navzočih povzročilo nemalo veselja.« Prvi nadškofov obisk, ki ga omenja don Bosko, se je zgodil 29. junija 1847. Če je nadškof hotel stati vzravnano, si je moral sneti mitro, ob tem pa je, smehljajoč se, mrmral: »Te mlade je treba spoštovati, zato jim je treba pridigati z odkrito glavo!«

Da je bila kapela res nizka, pove tudi to, da so malo večji fantje, če so se povzpeli na klop, z roko brez težav dosegli strop.

Sredi kapele je bila ob severni steni majhna prižnica. Zaradi nizkega stropa se marsikateri duhovnik ni mogel povzpeti nanjo in stati vzravnano, ker bi z glavo zadel v strop. Teolog Borel, ki je bil majhne postave, pa je brez težav zlezal nanjo, ko je nagovoril fante. In zdelo se je, da je narejena prav zanj.



PRVI MARIJIN KIP

2. septembra tistega leta (1846) je don Bosko za 27 lir kupil lep kip Marije Tolažnice, ki je bil narejen iz kartona in mavca. Želel je, da bi ga ob Marijinih praznikih nosili okrog hiše v procesiji. Kip so postavili nasproti prižnici, ob notranji zid proti Pinardijevi hiši.

Tu je ostal tudi po tem, ko so zgradili cerkev sv. Frančiška Saleškega. Ko so leta 1856 lopo podrli, je Frančišek Giacomelli kip vzel in ga odnesel v svojo rojstno hišo v Avigliani, kjer so domači ob njej molili in jo častili.

Ta dragoceni zaklad se je po 73-ih letih vrnil v oratorij in se sedaj nahaja v muzeju Don Boskova hiša, kopija kipa pa se nahaja v sedanji Pinardijevi kapeli.

Fantje so ob praznikih kip v procesiji nosili po okolici, kjer so se raztezali travniki, polja, redke bajtarske hišice in dve gostilni, kjer so se delavci z obrobja ob popoldnevih in nedeljah redno napili.

To je bilo zelo moteče, še posebno poleti, ko so morala biti okna kapelice odprta. Med pridigo je bilo slišati pesmi in vpitje pijancev. Krohot in vpitje je včasih celo preglasilo pridigarjev glas.

Don Bosko je včasih izgubil potrpljenje, sestopil s prižnice, odložil štolo in odhitel v gostilno, kjer je s pestjo udaril po mizi in navzočim odločno zagrozil, da bo poklical karabinerje. S tem je dosegel mir.

Oltar je bil postavljen proti vzhodu, na njem je bila slika sv. Frančiška Saleskega, ki so jo prinesli iz zavetišča grofice Barolo. Sedaj jo je možno videti v eni od muzejskih sob.

Ob vhodu desno je bila niša s kipom sv. Alojzija. Don Bosko je ta kip kupil z namenom, da bi mlade vzpodbudil k obhajanju šestih nedelj na čast temu svetniku. Iz te skromne lope – kapele je 1848. leta krenila zgodovinska procesija s kipom sv. Alojzija, ob katerem je stopala slavna osebnost, ki je v vseh zgodovinskih knjigah: grof Camillo Cavour.

Ob izhodu iz kapele je na desni strani majhna zakristija. V njej je don Bosko leta 1853 postavil prvo delavnico za čevljarje: dve mizici in štiri pručke. Več v ta prostor ni bilo moč spraviti (don Bosko nikoli ni čakal, da bi imel »primerne prostore«, da bi začel kakšno stvar: sicer bi mogoče čakal še sedaj!) Don Bosko je sedel na mizico in pred štirimi fanti s kladivom udarjal po podplatu. Nato je dejal: »Sedaj pa poizkusite še vi.«

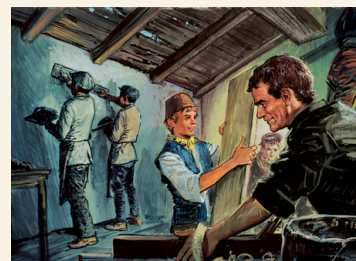
NI SE UPOKOJILA

Revna in neprimerna Pinardijeva lopa je fantom iz oratorija služila kot kapela šest let; od 12. aprila 1846 do 20. junija 1852. Do dne torej, ko je bila blagoslovljena in slovesno predana svojemu namenu nova cerkev sv. Frančiška Saleskega.

Tudi poslej je bila lopa v uporabi, in sicer kot spalnica in učilnica, pa tudi kot prostor za igro. Skupaj s Pinardijevo hišo so leta 1856 porušili tudi lopo, ker so na istem mestu zgradili trakt zgradbe, ki sega od stopnišča, ki je na sredi najstarejše zgradbe oratorija, vse do cerkve sv. Frančiška Saleskega.

Pritličje novega dela zgradbe, ki se je nahajalo prav na mestu nekdanje lope, je bilo namenjeno jedilnici za salezijance. V tej jedilnici je don Bosko mnogo let sedel obkrožen s svojimi sinovi. Za skromno mizo je sprejemal drage prijatelje, ponižne sodelavce, pomembne dobrotnike, slavne goste, med katerimi se radi spominjamo monsignorja Giuseppeja Sarta, ki je pozneje postal papež Pij X. in je don Boska razglasil za častitljivega, ter mladega duhovnika profesorja Acchilleja Rattija, ki je postal papež Pij XI. in je leta 1929 don Boska razglasil za blaženega in 1934 za svetnika.

19. maja 1927 so predstojniško jedilnico preselili v novo, prostornejšo zgradbo, ki so jo zgradili prav za ta namen. Vrhovni predstojnik don Filip Rinaldi je v opuščeni jedilnici dal urediti kapelo, ki je na točno tistem mestu in enake velikosti, kot je bila prva kapela. Kapela je posvečena Kristusovemu vstajenju, in sicer v spomin na veliko noč 1846.



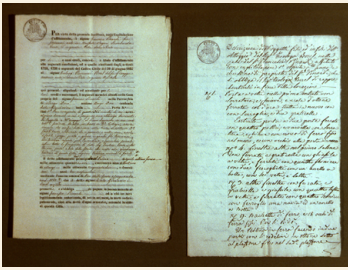
Da je bila Pinardijeva lopa sploh uporabna, so don Bosko in fantje zavihali rokave ter jo poglobili in primerno uredili za bogoslužje, delavnico, učilnico in igralnico.



Podoba Jezusovega vstajenja, ki krasi prezbiterij današnje Pinardijeve kapele, spominja na veliko noč 1846, ko je don Bosko tukaj začel svoje stalno poslanstvo za mlade.



Spominska plošča papežu Piju XI., ki je kot mlad duhovnik obiskal don Boska. Kot papež ga je leta 1929 razglasil za blaženega, leta 1934 pa za svetnika.



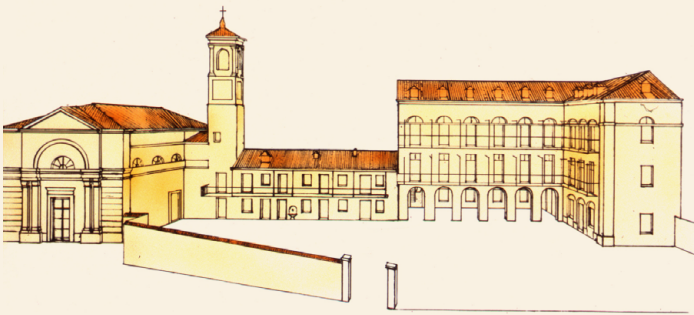
Pogodba o najemu Pinardijeve hiše

GLASBA V KAPELICI

Don Bosko je imel zelo rad glasbo. »Oratorij brez glasbe je kot telo brez duše,« je pogosto ponavljal. Teolog Janez Vola, ki je poznal to don Boskovo ljubezen, mu je pripravil lepo presenečenje: za 88,50 (kar je bila takrat lepa vsota) lir mu je kupil majhen zvon, težak 22 kilogramov, in mu ga podaril. Ta dar je don Boska zelo razveselil, prav tako pa tudi fante in duhovnike, ki so pomagali v oratoriju: »Ko so fantje opazovali, kako so zvon dvignili in ga pritrdili v zvonik kapele, je bilo njihovo veselje neizmerno. Prav takšno veselje so čutili ob poslušanju srebrnega zvena, ki je se je razlegal po okolici, ko je bil čas zvonjenja«, poročajo don Boskovi Spomini.

Zvon je bil vsekakor lepa stvar, toda ta glasba je bila predvsem zunanja.

Don Bosko je imel posluh in še v študentskih letih se je sam naučil igrati na klavir. To mu je koristilo, saj je s tako različnimi fanti začel šolo petja. Seveda pa ni imel denarja, da bi kupil tako drago glasbilo, kot je klavir.



Skica načrtov za prenovo iz leta 1853. Skupaj s Pinardijevo hišo so leta 1856 porušili tudi lopo, ker so na istem mestu zgradili trakt zgradbe, ki sega od stopnišča na sredini najstarejše zgradbe oratorija do cerkve sv. Frančiška Saleškega.

Končno je 5. novembra 1847 za 35 lir kupil star harmonij, ali bolje rečeno lajno, in to postavil v kapelico. Naprava je imela ročaj in ko si ročaj zavrtel, je cilinder, ki je bil v notranjosti, igral Ave, morska zvezda, litanije Matere Božje, Magnifikat in še nekaj drugih cerkvenih pesmi. To je zadoščalo za vsakdanjo uporabo. Ko pa je bil kakšen praznik, je zadeva postala neuporabna, saj bolj slovesnih pesmi iz nje ni bilo moč izvabiti. Potreba, da bi don Bosko našel kakšen klavir, je bila velika ... Dobri teolog Janez Vola je tudi tokrat prišel na pomoč in don Bosku podaril čembalo, ali bolje star spinet, ki ga je imel doma.



Vhod v Pinardijevo kapelo pod arkadami sedanjega muzeja Don Boskova hiša: na desno vodijo vrata v kapelo, na levi je bila nekoč majhna zakristija.



VZGOJA ZA MARIJANSKO DUHOVNOST



S. IVICA OBLAK, FMA

V don Boskovih sanjah je bila predstavljena Marija kot žena – učiteljica, ki kaže posebno »pastoralno« skrb za mladino; dejansko se mu je predstavila v obleki »pastirice«. Janezek si ni izbral Marije, ampak je Marija izbrala njega: ona je na zahtevo svojega Sina navdihovalka in učiteljica njegovega poklica..

Marija »pastirica« v sanjah je tista, ki nam je zarisala njegovo naravo dela, določila naslovnike in nam dodelila področje »mladinske pastorale«. Njeno posredovanje je odprlo salezijansko poslanstvu velika obzorja aktualnega versko-družbenega problema in jasno odločitev glede služenja Cerкви in sodelovanja z njenimi pastirji. Njena materinska dobrot navdihuje našo pastoralno modrost in nas uči metode pristopa k našim namembnikom, kot nam je priporočil nekdanji vrhovni predstojnik don Egidij Viganò.



Marija Pomočnica ljubi mladino in zato ljubi in blagoslavlja vse, ki za mladino skrbijo.

DON BOSKO



Papež Frančišek pa je zapisal, da je Marijina navzočnost v Janezovem življenju vedno povezana z materinsko gesto, ko ga je prijela »z dobroto za roko«. Marija je Janeza usmerjala,



načrtovala je vse njegovo življenje. Postane njegova »pedagoginja« (tista, ki vodi otroke) in »mistagoginja« (tista, ki uvaja v izkušnjo Skrivnosti). Marija bo vedno tista, ki uči bolj drže kot pa koncepte, bolj učiteljica življenja kot pa učiteljica doktrin. Tako lahko razumemo don Boskovo misel ob koncu življenja: »Nismo naredili nobenega koraka, ki nam ga ne bi pokazala Marija.«

V salezijanski družini smo prejeli to duhovno marijansko dediščino in se trudimo, da bi vsak dan hodili v Marijino šolo in pri njej iskali prave navdihe za svoje poslanstvo. Ob njej se učimo načrtovati projekte za celostno krščansko vzgojo mladih, ki so nam zaupani. Potem pa moramo mladim pomagati, da bodo spoznali Marijo, ki nas vodi, Mater, ki sprejema in razume, Pomočnico, ki vliva varnost in pomoč na poti življenja. Tako se bodo tudi oni naučili jo ljubiti, se ji izročiti in jo posnemati v njeni razpoložljivosti do Boga in skrbi do bratov in sester.

POD POSEBNIM MARIJINIM VARSTVOM



JANEZ SUHOVERŠNIK, SDB
VODITELJ SMC RAKOVNIK

»Kako je pri vas lepo in koliko mladih pride v cerkev!« To so besede, ki jih na Rakovniku, hvala Bogu, še vedno slišimo kljub krizam, ki pretresajo Cerkev in svet.

O b tem se lahko vprašamo: Kako to? Kje se skriva recept ali magična formula za to? Ko se oziram na vse dogajanje, moramo priznati, da kaj takega

Župnik Mirko Simončič rad poudarja: »Župnija ne more brez mladinskega centra in, obratno, mladinski center ne more brez župnije.« V teh besedah se skriva zrno resnice,



ne zraste čez noč. Živo občestvo ter pestro dogajanje v naši župniji in mladinskem centru je res sad mnogih generacij salezijancev in župnijskih sodelavcev, sester hčera Marije Pomočnice ter animatorjev, ki so v vseh teh letih delovali na Rakovniku.

Gotovo je nekaj resnice v trditvi, da jih je veliko od zgoraj naštetih svoja najboljša leta in svoje mladostne moči darovalo za župnijo in programe mladinskega centra, da je tudi danes Rakovnik kraj, kjer vsak dan odmeva molitev in otroški smeh, ubrana pesem in igranje, pogovor in iskanje bližine Boga ter sočloveka.

ki jo lahko izrazimo s prisodobno dveh kril ali dveh rok, ki lahko samo skupaj dvigneta mlade in jim pomagata postati dobri kristjani in pošteni državljani.

Don Boskove besede »Imejte radi to, kar imajo radi mladi, in mladi bodo vzljubili to, kar imate radi vi« nas spodbujajo, da prihajamo mladim naproti s programi in dejavnostmi, ki jih imajo radi. Ker je te ponudbe res veliko, mladi zato na Rakovnik ne prihajajo samo enkrat na teden, temveč nekateri pravijo, da so več na Rakovniku kot doma. V mislih imam veliko prostovoljnih ur voditeljev in trenerjev, športnih ekip, zborovodij,

“

Obisk molitvenih srečanj je presenetljivo visok, kar nas še posebej veseli in nam sporoča, da je Rakovnik pomembno duhovno središče.

”

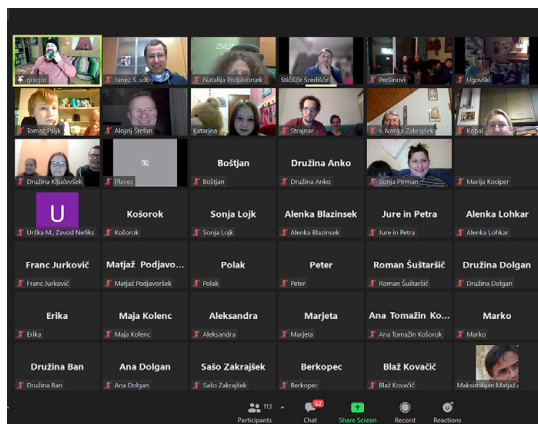
birmanskih skupin, krožkov in izobraževanj, ki prispevajo, da sta obe krili in roki živi ter vitalni in nas povezujeta z Bogom in med seboj.

V zadnjih letih opažamo, da prihaja veliko duhovnih in molitvenih pobud s strani mladih in zakoncev. Tudi v času, ko je bilo druženje omejeno, srečanj ni manjkalo in ogenj molitve ni ugasnil. Zakonci so z nedeljskimi e-kavicami in občasnimi gosti privabili ne samo lokalne simpatizerje, temveč so se

Prisrčno pozdravljamo tudi vsako molitveno pobudo. V tem času se je na novo rodila ponedeljkova adoracija v tišini in nekaj molitvenih večerov, ki so jih organizirali mladi. Obisk molitvenih srečanj je presenetljivo visok, kar nas še posebej veseli in nam sporoča, da je Rakovnik pomembno duhovno središče.

Zaradi dostopnosti in možnosti obiska sv. spovedi se še posebej v pripravi na glavne krščanske praznike na Rakovniku zvrsti na tisoče ljudi, ki v dopoldanskem ali popoldanskem času najdejo pot do spovednice, kjer prejmejo zakrament Božjega usmiljenja. K temu zakramentu prav tako radi pristopijo otroci in animatorji v času štiritedenskega poletnega oratorija, kar je zelo lepo in spodbudno.

Da smo pod posebnim Marijinim varstvom, priča zgovorno dejstvo, da v zadnjih dveh letih poletnega oratorija kljub normalnemu obisku ni nihče zbolel. Varstvo in pomoč



Zoom srečanjem pridružili iz širše okolice. Ob vidnejših gostih se je na Zoom povezavi zbralo celo več ljudi, kot bi nas lahko sprejela kateri koli dvorana na Rakovniku.



Marije Pomočnice sta tako tudi danes vidna in otipljiva, zato z veseljem in še večjim zaupanjem prihajamo k naši nebeški Materi Mariji Pomočnici kristjanov.

Leta 2024 bo minilo 100 let od posvetitve svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Lahko si samo predstavljamo, koliko milosti je Marija podelila v tem času. Marija je bila priča množicam, ki so se zgrinjale pod njen plašč in jo prosile za velike milosti, pa tudi mnogim tihim molitvam posameznikov, ki so pri njej iskali zavetje in mir.

SALEZIJSKI ZAVOD RAKOVNIK
Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana
☎ 059 339 100 🌐 rakovnik.si

TRR SI 56 0201 0001 1929 123
KODA CHAR
REFERENCA obnova Rakovnika ≈ SI00 400-01
mašna zveza ≈ SI00 200-01

OČAK VIETNAMSKIH SALEZIJANCEV



ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, SDB
VICEPOSTULATOR

Letos predstavljamo nekatere osebnosti vietnamske salezijske družine, ki so Andreja Majcna dobro poznale, z njim živele in pričajo o njegovi svetosti. Monsinjur Peter Nguyen Van Đe SDB, ki je član apostolskega zbora vietnamskih škofov, nam v tem prispevku predstavlja svoje pričevanje. Gospod Majcen mu je bil kot dvanajstletnemu učencu najprej ravnatelj in potem učitelj salezijskega življenja v noviciatu. Nato pa je gospod Peter postal njegov naslednik kot učitelj novincev. Še več, postal je voditelj don Boskovich prostovoljk in višji predstojnik vietnamskih salezijancev. Od leta 2005 je škof cvetoče škofije Thai Binh v severnem Vietnamu ob Južnokitajskem morju, v prelepem mestu, velikem kakor Ljubljana.

Poleg štirih let, ki jih je Peter Đe preživel z gospodom Majcnom v Vietnamu, se je potem štirikrat srečal z njim na slovenskih tleh: prvič v Trstu leta 1993 za tri ure, leta 1996 ga je obiskal na Rakovniku v Ljubljani, na začetku škofijskega postopka za beatifikacijo leta 2010 je obiskal njegov grob na Žalah, prav tako ob njegovem sklepu leta 2019.

Za biserno mašo je kot vietnamski predstojnik Božjemu služabniku napisal prelepo pismo, v katerem mu izraža najgloblje spoštovanje: »Prečastiti stari oče, čas hitro beži, mi pa smo zaskrbljeni za Vaše zdravje; s spoštovanjem sočustvujemo z Vami, z druge strani pa z Vami delimo veselje in ponos, ker je dobri Bog po Mariji Pomočnici Vam, našemu staremu očetu, podelil mnogo milosti.

Posebno smo presenečeni in zaradi tega polni hvaležnosti, ko vidimo, da kot dobri stari oče odstopate svojim duhovnim sinovom precej svojega denarja, ki bi ga sami potrebovali za zdravila in za svoje zdravljenje, vi pa darujete za naše brate v Vietnamu. Ko na to

pomislimo, preplavi naša srca sočutje, ljubezen in globoko spoštovanje do vas. [...]

Dragi stari oče, želimo in načrtujemo, da bi se vrnili med nas, če je le mogoče, za vedno, kot duša in zgled misijonarja, ki je vse svoje življenje povsem daroval za Vietnam. Mi bi radi, da bi tukaj živeli do konca svojega življenja. Mar ne bi bilo tako prav, naš stari oče? [...] V razmerah, v kakršnih živimo, bi Vas zelo potrebovali, mi bi pa tudi skrbeli za Vas. Tako bi res bili za vedno z nami kot naš stari

**MOLITE ZA PRIPROŠNJO BOŽJEGA
SLUŽABNIKA ANDREJA MAJCNA
IN USLIŠANJA SPOROČITE!**

**POSTULATURA
RAKOVNIŠKA 6, 1000 LJUBLJANA**

oče, Vietnamec z Vietnamci, v naši domovini za vedno. Vi kot naš stari oče boste z nekaterimi drugimi ostali duša Vietnama, vedno z nami združeni. To so naše srčne želje ...« (Doc. 1205).

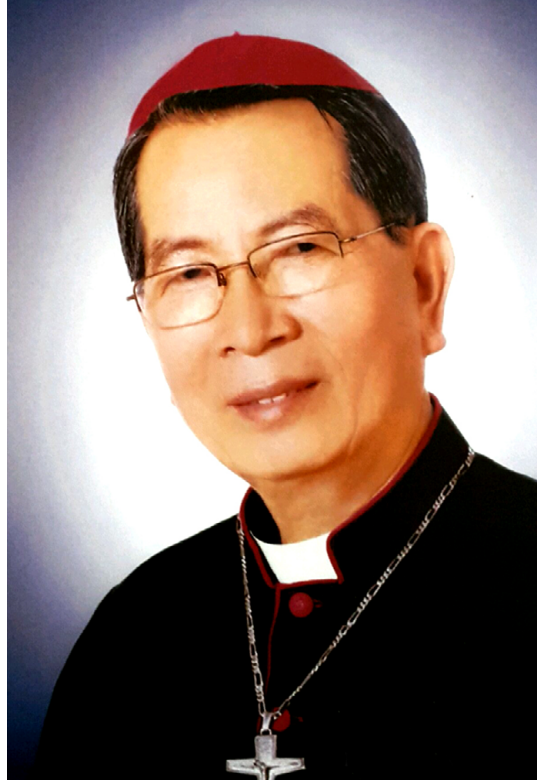
Škof Peter De je bil prvi pričevalec v postopku za Majcnovo beatifikacijo in ko se je vrnil v svojo škofijo, je poimenoval socialno ustanovo po Andreju Majcnu kot znamenje svoje hvaležnosti (glej DB 2017,1). Dne 25. septembra 2010 je v Ljubljani o njem poudaril pet resničnosti:

»Gospod Andrej Majcen je **očak vietnamskih salezijancev**. Je zares salezijanec, 'kakor mora biti' po don Boskovi zamisli. Živel in izpolnjeval je, kar je učil. Vneto je ljubil don Boska in salezijansko družbo. Imel je iskreno ljubezen do Vietnama in don Boska v Vietnamu.

Bil je zgleden misijonar: vživel (inkulturiral) se je v misijonsko deželo. Živel je v sozvočju s krajevnim ljudstvom: v čutenju, mišljenju in dejanju. Cenili in spoštovali so ga vsi: verske in tudi civilne oblasti. Bil je odlikovan z najvišjim odlikovanjem Ministrstva za delo, invalidnost in socialne zadeve (MOLISA).

Prednost je dajal ubogim, zapuščenim in osirotelim mladim v Vietnamu: Ko je leta 1952 prišel v Vietnam, je prevzel skrb za 500 sirot v Hanoju. V času vojne leta 1954 je s seboj v gorato kontumsko škofijo povedel 500 sirot. Leta 1956 je ustanovil sirotišnico Don Bosko v Go Vapu na območju Sajgona. Njegova misel in srce sta bila le od ubogih in zanje.

Njegova svetost je bila 'Mala pot svete Terезije Deteta Jezusa': Zvest je bil v najmanjših stvareh, a vedno s čutečim srcem. Svoje



dolžnosti je opravljal s popolnostjo in veselim srcem. Sprejel je vsakdanje žrtve in zatajevanja z veseljem, vero in ljubeznijo. Veselil se je z vsakim in sočustvoval še posebno z ubogimi in bolnimi.

Junaštvo v krepostih: Bil je zelo potrpežljiv v bolezni, a vedno z veselim srcem. Tudi ko je trpel in bil bolan v postelji, ni nikoli opustil konference za novince. Pogosto je bil bolan, a ni nikoli godrnjal ali se pritoževal. Njegova duša, misli in srce so bili vedno tesno združeni z Bogom, kjerkoli in kadarkoli. Bil je zares pristen salezijanec, 'kot mora biti'.

Tukaj potrjujem in prisegam, da so zgoraj omenjene kreposti prečasitega gospoda Andreja Majcna popolnoma resnične in vredne, da so komur koli predložene v posnemanje.«

Praznik pakistanskih katoličanov

V katoliški skupnosti v Pakistanu se je datum 15. marec 2022 vpisal med zgodovinske: začel se je uradni škofijski postopek za priznanje mučeništva Božjega služabnika Akasha Bashirja, don Boskovega bivšega gojenca in prvega Pakistanca v postopku za beatifikacijo in kanonizacijo, ki je umrl pred sedmimi leti, 15. marca 2015.



POSTNA SPODBUDA 2022



MAJA ŽIBERT
 VODJA RAZVOJNE PISARNE, FUNDACIJA DON BOSKO

V ZNAMENJU MISIJSKE ANIMACIJE

Ob vsakodnevnih okoliščinah, ki nas spremljajo, predvsem te, ki so povezane z vojnimi grozotami v naši bližnji soseščini, je bila priprava na naš največji krščanski praznik – Jezusovo vstajenje od mrtvih – lahko še toliko bolj osebna. Vstal je On, ki odjemlje greh sveta!

Kljub temu da na Fundaciji don Bosko precej časa posvetimo spremljanju okoliščin v povezavi z vojno v Ukrajini ter nudenju pomoči po svojih najboljših zmožnostih, smo letošnjo postno spodbudo posvetili misijonom, predvsem misijonu, kjer deluje naša laiška misijonarka Polona Dominik.

BI DAROVALI ZA STRANIŠČE?

Polona nas je ob pričetku postnega časa nagovorila z besedami: »Z darovi postne akcije bi nam lahko konkretno pomagali pri razrešitvi težave, s katero se srečujejo salezijanci



FOTO: OSEBNI ARHIV

v Gambeli. Tamkajšnja salezijanska skupnost vodi osnovno in srednjo šolo, ki je zelo lepa. Zgrajena je bila prav s sredstvi, ki jih je ob posebni akciji s svojimi dobrotniki zbral salezijanec Jože Andolšek. Osnovna šola, ki jo omenjam, pa je že precej dotrajana, sploh so problematična stranišča. Dnevno jih uporablja preko 500 šolarjev, v popoldanskem času pa tudi številni drugi, ki prihajajo v center na oratorij. Sanitarije so res dotrajane, lahko bi rekla grozne. Večkrat je problem tudi z odmašitvami odtokov, vse je zastarelo. Ob tem gre res za konkretno stvar, ki ni najbolj privlačna za donatorje. V kratkem bomo začeli graditi stranišča tudi v drugi šoli s sredstvi, zbranimi v trikraljevski akciji. No, stranišča v Gambeli so še v hujšem stanju. Govorim o stvareh, ki so zares čista osnova, tako na nivoju kulture človeka kot nekih osnovnih higienskih standardov. Ocenili smo, da bi bilo za obnovo in posodobitev šolskih sanitarij potrebnih okoli 10.000 EUR.«

FUNDACIJA
DON BOSKO

Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana

Svojo donacijo lahko nakažete po položnici oz. UPN obrazcu na transakcijski račun.

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA CHAR

SKLIC SI00 106 (misijoni)

Informacije

SPLET fundacija.donbosko.si

FB Fundacija don Bosko

T 041 357 640 (Janez Krnc)

T 030 362 800 (Fundacija, Maja Žibert)

E POŠTA fundacija@sdb.si

SOLIDARNOST NI SAMO V VSOTAH

Polona Dominik, tudi salezijanka sotrudnica, se zaveda vseh težav, ki jih prinaša vojna v Ukrajini, saj tudi sama živi v deželi, kjer poteka državljanska vojna. Zato naredi, kar lahko, drugo pa prepušča Bogu. »Postne akcije so predvsem duhovna stvar. Trudim se, da ne razmišljam ves čas samo o tem, kaj dati, komu dati, koliko dati. Ne razmišljam samo o človeški in socialni pomoči. V prvi vrsti smo duhovna ustanova. Don Bosko je predvsem delal za rešitev duš mladih, za njihovo krščansko vzgojo. In v tem duhu bi želela pospremiti to postno akcijo. Ljudje naj se iz vere in skupnega poslanstva nečemu odrečejo in prispevajo šibkejšim. Pri tem ne gre samo za Etiopijo. Spodbujam pomoč tudi

Pri postni spodbudi so sodelovali številni mladi. Hvala članom zasedbe Mesto na gori, mladim iz Pum-o Celje, skavtom iz Cerknice, mladim iz Salezijanskega mladinskega centra Celje, rakovniškimi ministrantom, salezijancem sotrudnikom, številnim veroukarjem iz Ljubljane in Maribora, mladim, ki so se udeležili postnih duhovnih vaj v Želimi, ter salezijancu Jožetu Andolšku za vse osebne prispevke, ki so jih podelili z nami.



drugim državam, žrtvam vojne v Ukrajini. Solidarnost ni samo v vsotah, ampak v odnosu do bližnjega. Radi se imejte in molite za nas in za druge.«

“

Pravimo, da so misijoni povsod. Seveda, ker povsod primanjkuje Kristusa in njegovega oznanila.

MARKO KOŠNIK, INŠPEKTOR

”



Spoštovani dobrotniki, v luči veličnovernega Vstajenja vas še naprej vabimo, da skupaj podpremo Polono Dominik in misijon v Gambeli. Otrokom in mladim bomo z zbranimi sredstvi omogočili boljše razmere za vzgojo in izobraževanje v tamkajšnji šoli in oratoriju.

»NE VOJNI!«

Salezijanski odgovor na vojno in begunsko dramo

»Celotna salezijanska družina in sam osebno v imenu vseh skupin na ves glas kričim: Ne vojni! Prosim, da se vojna takoj konča, in molim, da se povrne mir,« pravi vrhovni predstojnik salezijancev Ángel Fernández Artime.

SALEZIJANSKO VODSTVO

Vrhovni predstojnik salezijancev Ángel Fernández Artime, skupaj z vrhovno materjo FMA Chiaro Cazzuola in svetovnim koordinatorjem salezijancev sotrudnikov Antonimo Boccio, deli bolečino z vsemi, ki tako ali drugače doživljamo vojno v Ukrajini. »V teh dneh nedvomno vsi trpimo zaradi trpljenja milijonov ljudi. Podobne trpljenja in smrti so obkrožile svet.«

Zahvaljuje se državam, ustanovam, združenjem, organizacijam in posameznikom v salezijanski družini, ki z ljubeznijo in čutenjem sprejemajo begunce ter jih gostijo celo na svojih domovih, prizadevno in požrtvovalno delujejo v dobrobit vseh trpečih v tej vojni. Zaveda se, da je v svetu še mnogo konfliktov, ki »imajo isti učinek: opustošenje, prisilno preseljevanje, begunstvo in številne smrti.«

Vrhovna svetovalca za mladinsko pastoralo SDB in sester FMA, Miguel Angel García Morcuende in s. Runita Borja, sta nagovorila mlade v salezijanskem mladinskem gibanju, inšpektorialne delegate in koordinatorje SMP v Evropi, naj okrepijo molitev in pobude, solidarnost in bližino. Navedla sta nekaj konkretnih predlogov:

»Okrepimo osebno in skupno molitev s prošnjo, naj nam Bog podari mir.

Pripravljamo srečanja, kjer skupaj spoznavamo trenutni položaj. Pripravimo srečevanja (v živo ali preko spleta) z osebami, ki jih je vojna, ki traja že leta, neposredno prizadela.

Sodelujemo pri molitvenih večerih, shodih, pohodih za mir in spoštovanje človekovih pravic.

Gojimo nenasilna stališča in se urimo v vsakodnevem sprejemanju, poslušanju, potrpežljivosti, miru in solidarnosti.«



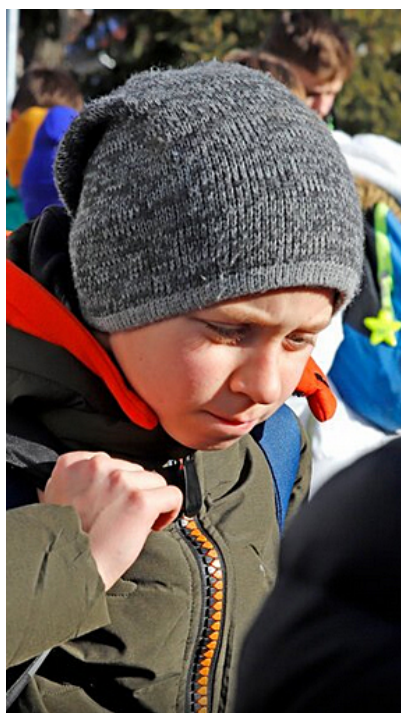
FOTO: R. SIKON, A. KRÖL

TAKOJŠEN ODZIV SLOVENSKE SALEZIJANSKE DRUŽINE

Fundacija Don Bosco je takoj sprožila akcijo zbiranja denarne pomoči za salezijanske skupnosti v Ukrajini, kjer so salezijanci ostali med begunci in razseljenimi.

V zgolj nekaj dneh ste don Boskovi prijatelji, skupine in posamezniki, ki čutite s trpečimi brati in sestrami v Ukrajini, zbrali 15.000 evrov. Fundacija jih je takoj nakazala na transakcijski račun ukrajinske salezijanske vizitatorije. S temi sredstvi salezijanci učinkovito pomagajo vojnim beguncem v svojih skupnostih, župnijah in okoljih.

Fundacija don Bosco, povezana z drugimi evropskimi salezijanskimi ustanovami, nadaljuje z zbiranjem sredstev za potrebe pomoči beguncem v Ukrajini in v sosednjih državah, kjer salezijanci in številni prostovoljci skrbijo za vojne begunce.



SALEZIJANCI V UKRAJINI KLJUB VOJNI NE OBUPUJEJO

Po več tednih vojne v Ukrajini salezijanci pozivajo k zaščiti življenj najmanjših. Svoje sporočilo pridružujejo mednarodnim klicem k miru:

»Nihče ne more in sme molčati ob napadu ruskih čet na Ukrajino. Ne le da se okrutno obnašajo do civilistov, namerno ubijajo tudi otroke. Bombardirajo porodnišnice, vrtce in šole. To ni nič drugega kot dokaz želje po uničenju ukrajinskega naroda in njegove prihodnosti.

Od začetka ruskega napada na Ukrajino je bilo ubitih okoli 80 otrok in veliko ranjenih. Na tisoče otrok je bilo prisiljenih zbežati pred bombardiranjem in se skrivajo v zapuščenih in razpadajočih kletah, kjer so dneve in noči izpostavljeni mrazu, brez luči, hrane in vode. Na tisoče ljudi, vključno z otroki in najstniki, je

utrpele psihične travme zaradi strahu pred smrtjo in boja za življenje.

Salezijanci in salezijanska družina ne moremo molčati v teh tragičnih trenutkih, ko vidimo, da agresor napada in uničuje nedolžna življenja. Vpiti moramo in sporočiti celotnemu civiliziranemu svetu o teh barbarskih in grozljivih dejanjih. Prisluhnite glasovom otrok, ki umirajo zaradi bombardiranja! Kdo jih bo varoval, če ne mi, ki smo poslani k njim? Ne smemo se bati povedati resnice. Svet in svetovni voditelji morajo izvedeti za te grozote.

Združimo se v zaščiti otrok, ne le v molitvi, ampak tudi v konkretnih dejanjih. Hvala vsem za podporo in pomoč. Skupaj smo močni!

Prosimo za še bolj gorečo molitev za otroke in za tisoče, ki so izgubili vse. Gospod, ostani z nami v teh tragičnih trenutkih. Samo s teboj se čutimo varne!«

Salezijanska družina trpi z Ukrajino, kjer so naše redovne skupnosti in številne ustanove za revne in mlade. Naša povezanost z njimi je močna, kajti ko trpi ena skupnost, z njo čutimo vsi. Bodimo dejavni v pozivu k miru in spravi, h kateri kliče ves svet. V mislih smo z našimi sobraty, trpečimi in ranjenimi posamezniki v Ukrajini ter vsemi družinami, mladimi in otroki, ki bežijo in se zatekajo v razne centre.

Spoštovani prijatelji in ljudje dobrega srca!

Pozivamo in prosimo vas, da nam še naprej pomagata pri zbiranju sredstev za pomoč in podporo salezijanskim centrom v Ukrajini, ki skrbijo za vojne begunce. Hvala vsem darovalcem, da smo že lahko pomagali.

Združeni v molitvi, dobroti in željah po spravi in miru!

Marko Košnik,
salezijanski inšpektor

FUNDACIJA
DONBOSKO

Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana

IBAN
SI56 0205 8026 2282 413

KODA
CHAR

SKLIC
SI00 107

NAMEN
UKRAJINA

ZAUPANJE V BOŽJO PREVIDNOST



TOMAŽ STOJC, SDB

V prejšnji številki smo lahko prebrali o odhodu mame Marjete v Turin. Odpovedala se je mirni starosti in spremljanju rasti vnukov. Danes bomo spoznali njen odziv na prihod v Turin.

Novo bivališče je obsegalo dve sobi za spanje, od katerih je ena služila tudi za kuhinjo. Od pohištva sta bili dve postelji, dve klopi, dva stola, velik kovček in mizica. Razen tega je bil tu še lonec, skleda in nekaj krožnikov. Kakor lahko vidimo, sta vladala in gospodovala pravo uboštvo in revščina. To pomanjkanje in beda, ki bi razžalostili kogar koli drugega, sta don Boska in njegovo mater razveselili. Ta se je obrnila k sinu in dejala: »Doma sem od zgodnjega jutra morala urejati, gospodinjiti in ukazovati. Toda tukaj, kakor vidim,

bo vse veliko bolj preprosto, ne bo težav in dosti manj skrbi.« (BS II, 330)

Začetki oratorija v Valdoccu so bili resnično skromni in ubogi. Ob prihodu bi se lahko oba pritoževala, jezila in se smilila samemu sebi. A sta poprijela za delo in sprejela razmere, kakršne so bile.

Kako nam danes manjka zaupanja v Božjo previdnost! Vse vajeti želimo imeti v svojih rokah in ne zaupamo Njemu, ki nas je ustvaril in nas pozna, kaj je za nas najboljše. Kako bi se odzvali na okoliščine, v katere sta vstopila don Bosko in mama Marjeta? Bi lahko izgovorili, kar je dejal don Bosko: »Tako, to je očitni dokaz, da bo Božja previdnost skrbela za naju. Pojdiva z zaupanjem naprej.« (BS II, 329)

Testenine s sirom in poprom

SESTAVINE

400 gramov suhih (dolgi) testenin
200 gramov nastrganega sira pekorino
1 jedilna žlica črnega popra v zrnu

PRIPRAVA

V velikem loncu zavrite vodo, ki jo le rahlo solite, saj je že pekorino precej slan. Poprova zrna zdrobite z nožem. Ko so testenine skoraj kuhane, jih odcedite. Vodo, v kateri so se kuhale, prihranite.

Na ogenj pristavite plitvo ponev in vanjo stresite testenine. Zdrobljen poper dajte v cedilo in ga na hitro poblanširajte v vroči vodi, nato pa stresite na testenine. Dodajte še približno četrtno nastrganega pekorina, nekaj žlic vode, v kateri so se kuhale testenine, in vse skupaj dobro premešajte oziroma pretresite, da se sir stopi.

Nato postopoma dodajajte preostali sir in vsakič tudi malo vode, medtem pa testenine mešajte oziroma pretresajte. Tako bo nastala bogata kremna omaka brez dodajanja maščobe. Testenine postrezite takoj.

BOG POŽEGNAJ!





MEDNARODNO TEKMOVANJE IZ RAČUNALNIŠKEGA MIŠLJENJA • Dijaki Gimnazije Želumlje so pod vodstvom mentorja Benjamina Tomažiča na državnem tekmovanju ACM Bober dosegli razveseljive dosežke: Val Bajc je postal absolutni prvak med tekmovalci drugih letnikov (zlato priznanje), Janez Bartol je dosegel 4. mesto med tekmovalci prvih letnikov (zlato priznanje), Lucijan Lebar pa 36. mesto med tekmovalci prvih letnikov.



GLASBENI USPEH LUCIJE BENEDIK

Učenka Glasbene šole Rakovnik Lucija Benedik je na 51. tekmovanju mladih glasbenikov Republike Slovenije (TEMSIG) v kategoriji flavta osvojila 1. mesto in dosegla 100 točk, posebno priznanje za najboljšo izvedbo obvezne skladbe, posebno priznanje za doseženih 100 točk ter posebno priznanje za najbolj obetavno tekmovalko v najnižji kategoriji.



50 LET HRVAŠKE SALEZIJANSKE INŠPEKTORIJE • Fotografija salezijancev je nastala 15. aprila 1970 pred cerkvijo Marije Pomočnice v Zagrebu. Med njimi je mnogo obrazov znanih slovenskih salezijancev. Dve leti kasneje je bila uradno ustanovljena hrvaška salezijanska inšpektorija sv. Janeza Boska.



DUHOVNE VAJE ZA SALEZIJANCE • V veržejem Marijanišču se je od 6. do 12. marca 2022 zbrala prva skupina salezijancev na letnih duhovnih vajah. Nagovore je pripravil salezijanec dr. Miran Sajovic, dekan Fakultete za krščansko in klasično književnost na Salezijanski papeški univerzi v Rimu.



ORATORIJSKI DAN • Na dan stavke

šolnikov sta katehistinji Darja in Tadeja za svoje veroukarje na Trsteniku pripravili dan druženja s katehezo. Dan je bil poln veselih obrazov, iskrih otroških zamisli o tem, kako lahko živimo Jezusovo navdilo: »Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil«.



DUHOVNE VAJE V ŽELIMLJEM • Na prvem terminu od 18. do 20. marca se je zbralo 100 otrok od 4. do 7. razreda. Voditelj Gašper Otrin je z animatorji pripravil bogat program z naslovom »On bojuje se!« Skupaj so odkrivali skrivnost Jezusovega trpljenja in smrti ter zmagošnjega vstajenja.



SONČNA ELEKTRARNA • Po idejnih zamislih in načrtih Viktorja Ganca je salezijanska skupnost v črnogorski Podgorici pod vodstvom ravnatelja Rudija Tisla na streho Don Boskovega centra v marcu 2022 postavila sončno elektrarno z močjo 30 kW.



ZIMSKI ORATORIJ V SMC MARIBOR • Med zimskimi počitnicami so v SMC Maribor pripravili štiridnevni zimski oratorij. Zadnji dan so se podali na izlet v Pomurje in se med drugim ustavili v veržejskem Marijanišču, kjer so se preizkusili v oblikovanju iz gline.



VODITELJ KOT DOBRI PASTIR • Po (pre)dolgem času je od 25. do 27. februarja 2022 ponovno v živo potekalo usposabljanje Oratorijski voditelj 1. Udeležilo se ga je 23 novih oratorijskih voditeljev, ki so osvajali veščine vodenja animatorske skupine, načrtovali svojo voditeljsko pot in še globlje začutili Njegov klic k temu poslanstvu.



DUHOVNE VAJE ZA BIRMANCE • Birmanci župnije Ljubljana Rakovnik so se od 11. do 13. marca 2022 zbrali na duhovnih vajah v Želimljem. Program je popestrilo druženje, delo po skupinah in odlični gostje: paraolimpijka Lena Gaberšček, mlada zakonca Neža in Martin ter animatorja Žiga in Maša.



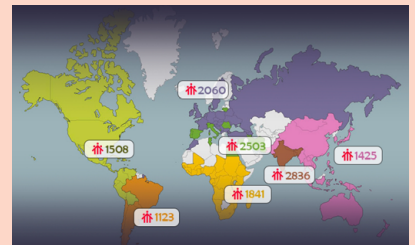
ZAKLADNICA SPOMINOV • Od 18. do 20. marca je na Bledu potekal prvi od treh terminov postnih duhovnih vaj za mlade (PDV). Rdeča nit letošnjih duhovnih vaj za mlade je bil spomin.



DOTIK Z ZEMLJO • V lončarski delavnici Centra DUO v Veržeju je v treh marčevskih koncih tedna potekala lončarska delavnica za odrasle »Dotik z zemljo«. Pod budnim očesom lončarke Urše so tečajnice pridno srkale znanje in razvijale zamisli ob rokovanju z glino na razne načine.



FIZIKALNI SEF • 9. marca 2022 je na Gimnaziji Želumlje v živo potekalo 14. državno srednješolsko tekmovanje v odpiranju sefov s fizikalno ključavnico. Dijaki Gimnazije Želumlje so pod vodstvom prof. Petra Šlajpaha zasedli 2. mesto in si prislužili udeležbo na mednarodnem tekmovanju v Izraelu, ki je potekalo preko spleta.



SALEZIJSKI SVETU • Statistični podatki z dne 31. decembra 2021 kažejo, da je na svetu 13.488 don Boskovičevih salezijancev, 422 novincev in 118 škofov salezijancev, skupaj 14.028.

Po posameznih salezijanskih pokrajinah so salezijanci razporejeni takole:

Afrika-Madagaskar:

1.841 z zaobljubami, 191 novincev;

Amerika Južni rog:

1.123 z zaobljubami, 29 novincev;

Interamerika:

1.508 z zaobljubami, 26 novincev;

Vzhodna Azija-Oceanija:

1.425 z zaobljubami, 51 novincev;

Južna Azija:

2.836 z zaobljubami, 102 novincev;

Srednja in severna Evropa:

2.060 z zaobljubami, 13 novincev;

Sredozemlje:

2.503 z zaobljubami, 10 novincev.



ZIMSKI ORATORIJ V SMC CELJE • Tudi v SMC Celje so med zimskimi počitnicami pripravili oratorijske dneve z bogato ponudbo: ob rednih oratorijskih dejavnostih in igrah so organizirali še kegljanje, drsanje in kovanje.



FMA NA DRUŽBENIH OMREŽJIH •

Na inšpektorialnem srečanju FMA, v sredo 16. marca 2022, sta nam s. Zrinka Majstorović in s. Barbara Močenič, koordinatorici družbenega obveščanja, predstavili nov dokument naše Družbe »Smernice za navzočnost FMA na socialnih omrežjih«.



DON BOSKOV TEDEN NA SKALI •

Na Skali so pred don Boskovim praznikom otrokom in mladim skušali približati štiri »stebre«, na katerih sloni don Boskov preventivni vzgojni sistem. Skozi ves teden jih je spremljal don Bosko s svojimi zgodbami, ob tem pa so prejeli še stikerje, ki so si jih lahko nalepili na telefone, računalnike ali druge predmete. Cel teden je potekal tudi turnir v različnih disciplinah. Pika na i in zaključek pa je bilo skupno praznovanje ob torti ter razglasitev rezultatov.



SKUPINA ZA FANTE • V Janeza Boska v Želimljem se en ali dva večera mesečno zbirajo fantje. Na zadnjem so se pogovarjali, kako so fantje poklicani k vodstvu, kar se kaže recimo že pri plesu. O pomembnosti lika voditelja so razmišljali še ob kratkem filmu *Metulji cirkus*.



Solidarnost za Ukrajino

SOLIDARNOST ZA UKRAJINO • Tudi FMA želimo dati svoj doprinos za mir v Ukrajini in drugih vojnih žariščih. Najprej s skupno molitvijo rožnega venca; v veri s sestrami v Evropi molimo ob 12.00 zdravamarijo za mir, h kateri vabimo tudi mlade in sodelavce. Prizadevamo si za dobre odnose v skupnostih. Na internetni strani www.fma.si lahko nakažete denarno pomoč za begunce, ki jo v Ukrajino posredujemo preko sedeža Družbe FMA v Rimu.



VIDEO KATEHEZE NA TEMO 4. POGLAVJA RADOST LJUBEZNI • V letu družine sestre FMA s sodelavci pripravljamo kratke video spodbude oziroma kateheze ob apostolski spodbudi Radost ljubezni (AL 91–102). Na praznik don Boska je izšel prvi del, preostali pa prihajajo in bodo prihajali vsak zadnji dan v mesecu vse do meseca maja. Najdete jih na www.fma.si.



PODELITEV MISIJSKEGA KRIŽA • Salezijanska družina se je 30. januarja, za praznik svetega Janeza Boska, zbrala v Mariboru. Med slovesno sveto mašo je inšpektor Marko Košnik podelil misijski križ drugemu mlademu misijonarju, ki je prišel v Slovenijo. To je Vietnamec Joseph Duc Hau Nguyen.



NOVI PROSTORI • Slovenski kulturni praznik 2022 so v salezijanski ustanovi v Želimljem počastili s posebno prireditvijo: spomnili so se 30. obletnice delovanja Zavoda sv. Frančiška Saleškega, katerega zavetnika se letos še posebej spominjamo ob njegovi 400. obletnici smrti. Ob upoštevanju epidemioloških razmer so prireditev in blagoslov novih prostorov Doma Janeza Boska pripravili na novem prostornem dvorišču. Blagoslov je opravil ljubljanski nadškof metropolit in predsednik Slovenske škofovske konference msgr. Stanislav Zore.



POMLADANSKA SREČANJA ANIMATORJEV ORATORIJA • V marcu so se po škofijah zbirali voditelji in animatorji oratorijev. Spoznavali so temo poletnega oratorija »Za Božjo slavo« z glavno osebo sv. Ignacijem Lojolskim, predvsem pa so se z veseljem ponovno srečevali v živo.



PREDSTAVITEV ŽIVLJENJA IN DELA S. ROSETTE MARCHESE • 8. marca, na smrti dan s. Rosette Marchese (1922–1984), vrhovne predstojnice družbe FMA, za katero se je začel postopek za beatifikacijo, je s. Mira Peče, nekdanja vrhovna svetovalka, predstavila njeno življenje sestram iz medinšpektorialne konference CIME (Evropa in Bližnji vzhod). Za predstavitev je bilo veliko zanimanja.



DUHOVNE VAJE ZMP • Od 25. do 27. marca so v Veržeju potekale duhovne vaje za člane Združenja Marije Pomočnice z Rakovnika, iz Maribora, Šentrupe-tru, Cerknice in Murske Sobote. Nagovoril jih je duhovnik Ciril Čuš, z njimi pa je bil tudi duhovni voditelj ZMP salezijanec Janez Žerovnik.

Ivo Miklavc SDB (1938–2022)

Ivan Miklavc se je rodil 25. oktobra 1938 pri sv. Lovrencu na Pohorju. V družini je bilo šest otrok, Ivo je bil tretji. Domačega posestva niso imeli, zato so bili odvisni od očetove plače. Mati Kristina je bila zelo dobra in verna, bila je zelo nežna pri vzgoji, oče Roman pa je bil dostikrat bolj strog. Zaradi nasprotovanja novi politični oblasti so ostali brez podpore in pozneje brez pokojnine. Zato je družino zaznamovalo delo za preživetje.

1. oktobra 1954 je prišel na Reko, kjer je opravil 5. razred nižje gimnazije. Po uspešnem letu šolanja in uvajanja v salezijansko življenje je avgusta 1955 napisal prošnjo in vstopil v salezijanski noviciat na Reki. Po prvih zaobljubah, ki jih je izpovedal na veliki šmaren 1956, je odšel v Zadar v salezijanski študentat, kjer je opravil tudi vzgojno prakso.

V letih študija teologije v Ljubljani je prejel vse nižje redove. Ob koncu študija je njegovo pot prekinilo služenje vojaškega roka, ki ga je končal marca 1967, 9. junija pa je na Rakovniku izpovedal večne zaobljube. Novo mašo je pel 2. julija 1967 v domači župniji.

Kot novomašnik je nekaj mesecev deloval v Janjevu na Kosovem, a že 1. oktobra je bil poslan v novonastajajočo župnijo Ankaran, ki jo je škof Janez Jenko ustanovil leta 1965. Prvi župnik je bil Franc Stritar, ki je postavil prve temelje mladi župniji, potem pa je prišel Ivo Miklavc. Cerkev sv. Bride je bila na hribu, daleč od središča razvijajočega se Ankarana. Poln idej in zagnanosti, kot je bil, je kmalu začel navduševati, da bi zgradili novo cerkev s pastoralnim središčem. Dolga papirnata vojna, mnogo političnih spletk in končno je po odkupu primerne lokacije 20. marca dočkal blagoslovitev temeljnega kamna. Dela so hitro stekla in tako je bila že 2. decembra 1984 cerkev sv. Nikolaja v Ankaranu posvečena.

Ob skrbi za materialno izgradnjo cerkve je skrbel za živo pastoralno življenje. Delal je še posebej z mladino, čeprav je kdaj hudomušno pokazal proti predstojnikom, češ da so ga dali daleč stran, na obalo, da »ne bi kvaril mladine«. Trideset let je oblikoval ankaransko župnijo skupaj s številnimi sodelavci. Ustanavljal je različne skupine. Iz izkušnje s tržaškimi skavti so tudi v Ankaranu nastajali zametki skavtske organizacije, ki so jo po osamosvojitvi lahko zopet ustanovili. Župnijo je gradil s katehetskimi sodelavci, ki so soustvarjali veroučne ure. Pošiljal jih je v katehetsko šolo, bil do njih zahteven, kar se tiče izpitov, hkrati pa neizmerno očetovski in dobrohoten. Že mladim srednješolcem je veliko prepuščal in zaupal. Nešteto je pričevanj o njegovih pristopih, pobudah, srečanjih, osebnih stikih. Bogu hvaležen je s težkim srcem leta 2001 odšel čez mejo in bil vključen



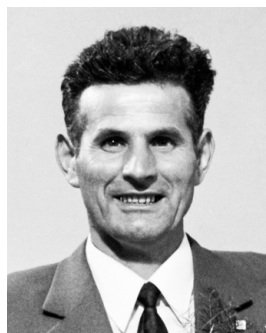
FOTO: ALJOŠA ŠUMER

v skupnosti Občine, deloval pa je v župniji Trebče kot župnik. Tudi tam je hitro pridobil mlade na don Boskov način, še posebej skavte, se lotil dela v cerkvi in župnišču. Rad se je vračal v Ankaran. »Tu je moj dom, drugega nisem imel,« je izrekel. Oglašati so se začela leta. Ko je moral leta 2019 na operacijo, je zopet dalj časa preživel v Ankaranu. Pomagali so mu sobratje, ob sebi je imel veliko prijateljev in znancev, ki so mu na vsakem koraku nudili pomoč. Čeprav ni priznal ne sebi ne drugim, je nevidna in tiha bolezen napredovala. Vid mu je skoraj popolnoma odpovedal. Jeseni 2021 je odšel na Trstenik, bolj po volji drugih kakor svoji. Dostikrat je dajal občutek, da je ujet v to svoje telo, ki mu ne da, da bi še naprej delal. V skupnosti med sobrati je zaključil svoja bogata leta duhovniškega in salezijanskega življenja.

Rajni naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Angela Balažič, Lendava; Ana Baša, Beltinci; Marija Baša, Beltinci; Helena Bernjak, Ižakovci; Olga Božič, Sevnica; Darinka Dobrovoljc, Verd; Marija Geršak, Trebče; Ljudmila Herle, Domžale; Viktor Jakob, Lipovci; Martina Jecl, Mačkovec; Anton Jelen, Impoljca; Pavla Kačič, Dol pri Hrastniku; Danilo Kaučič, Mali Bakovci; Pavla Kern, Cerklje na Gor.; Franc Končan, oče duhovnika SDB; Katica Kosi, Ljutomer; Stanko Kotnjek, Lendava; Angela Likozar, Preddvor; Anton Maršič, Kranj; Antonija Merzel, Razbor pri Čatežu, mati sestre FMA; Sarah Nabavuma, Kampala (Uganda), mati brata SDB; Anica Omahen, Višnja Gora; Marija Onušič, Stari trg pri Ložu; Kristina Plečko, Žerovinci; Marija Prijatelj, Ortnek; Ivana in Betina Senekovič, Apače; Jelka Sobčan, Zg. Kamenščak; Ivanka Solar, Dolnji Slaveči; Frančiška Šcepec, Šentjurje; Frančiška Traven, Rovte; Jože Zelnik, Horjul.

Jože Zelnik (1933–2022)



Dragi ata! Bogu sem neizmerno hvaležna zate. Mogoče so bile nekatere tvoje lastnosti komu prej moteče kot prijetne, pa si vendar kakor školjka bisernica skrival v sebi biser. Imel si mehko, čuteče, plemenito srce. Zame si bil najboljši oče na svetu; ne ker bi bil popoln, ampak ker si se iskreno trudil, da bi bil do-

ber oče in vzgojitelj. [...]

Spominjam se, ko sva pred mnogimi leti skupaj listala Salezijanski vestnik. Ob veliki sliki neke afriške kolibe si me vprašal, če nisem tudi jaz mislila na nekaj takega. Vprašanje me je presenetilo, ker sem že sama pozabila, da sem nekoč mislila na misijone, še bolj pa, da si ti o tem kaj vedel. Odgovorila sem ti, da imam zdaj v mislih nekaj boljšega. Takrat sem v svojem srcu že nosila odločitev, da bom vstopila v samostan sester klaris, toda to si izvedel šele čez pol leta. Spomnim pa se, da si mi takrat dal zelo pomemben napotek: »Veš, v življenju moraš izbrati tisto pot, ki jo čutiš v srcu, da je pravilna in je tvoje poslanstvo, ne glede na druge ljudi.« [...]

Dragi ata, ponosna sem nate. Človek gleda na zunanje stvari, Bog pa vidi v srce. Prosim Gospoda, naj ti bo usmiljen sodnik, ki skrušenemu srcu rad odpušča in nizke povišuje, pa tudi bogat plačnik za vse žrtve, napore in očitke, ki sta jih z mamó sprejela nase zaradi naju z bratom, zaradi mojega odhoda v samostan. Vedi, da nista izgubila ene hčere, temveč sta jih dobila trideset. Bog ne ločuje src, ki ga ljubijo, ampak postane On sam njihova vez in je ta povezanost veliko globlja in lepša ter blagoslovljena.

Dragi ata! Hvala Gospodu zate, za čudovit dom, ki sem ga bila deležna toliko let. Naj ti Gospod res vse stoterno povrne in te osreči z večno blaženostjo pri sebi, v družbi Device Marije in sv. Jožefa, ki si ju tako prisrčno častil. Mogoče pa je tudi to znamenje Božje pozornosti, da je pogreb prav na god Lurške Matere Božje, ki ti je bila še posebej pri srcu.

Prav v tem trenutku pogreba smo slovenske sestre klarise v molitvi zate pred Najsvetejšim Zakramentom, kjer bije živo Božje Srce. Tukaj smo povezani z Božjimi vezmi, ki delajo ljubezen med nami trdno in večno. Kaj bi si tvoja duša v tem trenutku bolj želela za popotnico v večnost kot iskrene molitve, ki odpirajo zaklade Božjih milosti?!

Tako bova vedno povezana in že zdaj čutim tvojo navzočnost in očetovske spodbude. Veséli se v Gospodu ter z nami prosi za svoje drage in za ves naš narod.

Tvoja Marija

– s. Marija Lucija presvete Evharistije, O.S.C.

Franc Končan (1929–2022)



Rajnega očeta Franca Končana smo k večnemu počitku pospremili 24. marca 2022 v Šentjoštu nad Horjulom. Rodil se je 19. oktobra 1929 v Babni Gori. Njegovo otroštvo ni bilo lahko. Kot dvanajstleten fant je ostal brez očeta, ki so ga odpeljali v koncentracijsko taborišče v Italijo, od koder se

ni več vrnil. Sam je moral poprijeti za delo na kmetiji in pokazati veliko mero iznajdljivosti in delavnosti. Božja previdnost in Marijina priprošnja sta omogočila, da je spoznal ženo Ano. V Šentjoštu pri Matičkovih sta si ustvarila družino, v kateri so se jima rodili štirje otroci: Janez, Franci, Milena in Peter.

Oče je bil zelo preprost, skromen, ni iskal sebe, temveč je v ospredje vedno postavljaval druge. Imel je res dobro in čuteče srce. Do vseh ljudi je bil prijazen in spoštljiv in vedno pripravljen priskočiti na pomoč. Bil je zgled predanega in ljubečega moža in očeta, kar je nam otrokom omogočilo, da smo rastle v varnem in ljubečem okolju. Z velikim veseljem je spremljal svoje otroke, ki so si ustvarjali družine. Vnuke je imel na poseben način rad in oni njega.

Z veliko delavnostjo in iznajdljivostjo sta z ženo Ano uspela obnoviti kmetijo, uničeno med vojno. Poleg dela na kmetiji je bil znan tudi po izdelovanju grabelj, ki jih je prodajal po širši okolici. Kljub vsej delavnosti ni bil suženj svojega dela. Delo ni bilo izgovor, da bi se umikal družini. Nedelja in prazniki so bili sveti, čas za Boga, družino, obiske.

Bil je človek iskrene in preproste vere. Zelo je bil vesel moje odločitve za duhovni poklic in bil ponosen na to, da je njegov sin duhovnik. Naredil je tudi obljube kot salezijanec sotrudnik in s tem postal član velike salezijanske družine. V življenju ni uporabljal velikih besed, ampak je predvsem s svojim načinom življenja in vrednotami, ki jih je živel, pokazal na to, kaj je prav. Iz vere v Boga je črpal moč za svoje vsakodnevne izzive. To se je zelo močno pokazalo v zadnjih tednih, ko je veliko trpel. Velikokrat nas je prosil, da naj molimo z njim, in tudi, ko je bil sam, je veliko molil. Z velikim zaupanjem se je priporočal božjemu služabniku Andreju Majcnu. Pod vzglavnikom je želel imeti njegovo sliko in molitev.

V ponedeljek, 21. marca, ga je Bog poklical k sebi. Zanj veljajo besede apostola Pavla: »Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil. Odslej je zame pripravljen venec pravičnosti, ki mi ga bo tisti dan dal Gospod, pravični sodnik« (2 Tim 4,7–8a).

V veliki hvaležnosti, sin Peter, SDB

STANOVITNI IN VERODOSTOJNI

Duhovno odrasti pomeni znebiti se pretirane občutljivosti oziroma ne dovoliti, da nas kaj vrže iz tira. Večina nas je čustveno preobčutljivih. Že zaradi malenkosti »eksplodiramo«, se razburimo ali prekomerno odzovemo. To pa zato, ker smo potrebni ljubezni. Po njej tako obupno hrepenimo, da nas je strah pred porušenjem vzpostavljenega ravnotežja. In to nas navdaja z napetostjo.

V duhovnem življenju pa lahko izkusimo neizmerno ljubezen, če se Bogu izročimo v popolnem zaupanju in mu ostanemo zvesti, s sprejemanjem in prenašanjem vsega. Sprejemamo njegov molk, občutek nerazumljenosti, zavrženosti in celo ponižanja. Samo v tem popolnem sprejemanju najdemo Gospoda. On lahko v nas in za nas naredi kaj samo, če se mu ponižno prepustimo in zaupamo le vanj in v nič drugega. Biti ponižni pomeni biti goli pred Bogom. Življenje nam slej ko prej vzame vse; šele ko vse izgubimo, smo pred njim resnično ponižni in pripravljeni popolnoma se mu izročiti. In takrat Gospod sam izpove vero v nas: »Velika je tvoja vera!«

Jezus v evangelijih večkrat poudari nujnost vztrajanja: »Kdor bo vztrajal do konca, bo rešen« (Mt 24,13) in: »Vi ste vztrajali z menoj v mojih preizkušnjah ...«

Zakaj sem dejal, da je vztrajnost tipična ženska značilnost? Zato ker moški – tudi pri stvareh, ki nam veliko pomenijo – običajno vztrajamo le, dokler se nam razmere zdijo obvladljive, nato pa zbežimo.

Odločno vztrajanje do konca je značilnost ženskega genija: ženske razumejo, da je odločilen ravno najtežji trenutek, ko ne smeš pobegniti, ampak je treba vztrajati.

Katera je najlepša pohvala, ki ga liturgija namenja trpeči Mariji pod križem? Stabat Mater dolorosa, juxta Crucem lacrimosa, dum pendebat Filius: Mati žalostna je stala tam pod križem in jokala, ko na njem je visel

Sin. V sramoto vseh, ki so pred križem zbežali, je Marija vztrajala.

Kaj je bistvo pričevanja, molitve in življenja nasploh – tudi redovniškega –, če ne vztrajanje, tudi kadar to ni prijetno?

Da ta trenutek Cerkev še stoji, gre zasluga tistim, ki počnejo to, česar svet ne počne več: molijo, upajo, priznavajo, ljubijo in častijo Boga.

Gospod nam je zaupal čudovito in veliko odgovornost: posredovati ozdravljenje svetu po tistih, ki vztrajno molijo in vanj zaupajo. Kanaanka ni prosila in izprosila milosti zase, ampak za svojo hčer.

Tisti, ki so svoje življenje in molitev posvetili Bogu, ne pridobivajo milosti le zase, ampak tudi za svet. Z zaupno molitvijo ne iščemo koristi zase, ampak za tiste, ki nam jih je Bog zaupal kot otroke.

Naša vztrajna molitev podpira razbite družine, mlade, ki so popolnoma pogreznjeni v razne odvisnosti, obupane družine, ki ne vedo, kako se bodo pretolke skozi mesec, umirajoče matere, ki v grozi puščajo svoje otroke na milost in nemilost krivičnemu svetu. Takšni otroci so zaupani nam, ki tako kot Kanaanka stojimo pred Gospodom in vztrajno molimo, dokler od njega ne izprosimo njihovega ozdravljenja.

Zvestobo bi lahko opredelili kot zaupanja vreden odnos. Kaj je zvestoba, razumemo samo v zanesljivih odnosih. Šele ko odkrijemo, kaj ali bolje kdo je zanesljiv, si lahko gradimo trdno in prepričljivo življenje, pravi avtor knjige Luigi Maria Epicoco.



salve SALEZIJSKA ZALOŽBA

	SESTAVILA MATEJA	ANTIČNO KOVINSKO VEDRO	TOLAŽBA	SREDSTVO ZA UMIVANJE	† DON BOSKO	MATEJ ERJAVEC	DRŽAVA V JUŽNI AMERIKI	POČELO TAOIZMA	OBLIKA RASTLINSKEGA STEBLA
	DVOM V KAJ, NEZAUPANJE, SUMNJA				AM. IGRALEC DAMON				
	POTOVALNI NAČRT				KDOR OPRAVI NOVO MAŠO				
	TRUP					PERNATA DOM. ŽIVAL			
	ZVEZDNICA, PRIMADONA					NARAVA, ČUD			
								BALON NAPOLNJEN S PLINOM	TONE RUS
† DON BOSKO	SREDSTVO, KI POVZROČA OMAMO	DVOREC TERENSKI AVTO			CERKV. OBREDNA OPRAVA KRILO RIM. KONJENICE				
TRAVA DRUGE KOŠNJE				LAIK, LJUBITELJ PODZEMNI ŽUŽKOJED					
ČRTA, KI LOČUJE OZEMLJA DRŽAVE				GLASBILLO S TIPKAMI OTOČJE PRI NOVI GVINEJI					DEL JADRNIC
SMUČARSKI CENTER NA ŠVEDSKEM				HR. PODJETJE ZA SLADKARJE BLIŽNJI SORODNIK			NAJVEČJI PTIČ TEKAČ AM. PEVEC BILLY		
14. IN 6. ČRKA ABECEDE		SPODNJI DEL GOBE RIMSKI POZDRAV			ST. IME ZA JEZERO MALAVI MODERNA ZVRST GLASBE				
JEZERO NA FINSKEM (ENARE)				REKA – ŠPANSKO SOLMIZACIJSKI ZLOG			TOMAŽ DOMICELJ 21. IN 16. ČRKA ABC		
SAMOSTANSKA SOBICA				IZDELOVALEC RAKET					
KIS				JUNAŠKA PRIPOVEDNA PESNITEV		IGRA NA SREČO			

GESLO križanke DB 2/2022

pošljite do 20. junija 2022
na uredništvo revije Don Bosko.

- nagrada:** pulover s kapuco (L) z don Boskovo mislijo
- nagrada:** knjiga
Rešena iz pekla
- nagrada:** knjiga
Angel podari perut
- nagrada:** knjiga
Oratorijska klapa
- nagrada:** otroški knjižici
Narobe svet, Otročiči in kraljestvo
- nagrada:** rdeča majica z logotipom *Don Bosko*



REŠITEV križanke DB 1/2022

Srečanja z Bogom

NAGRAJENCI

- nagrada**
Olga Razpotnik, Kresnice
- nagrada**
Mimi Kos, Mokronog
- nagrada**
Marko Kranjec, Cerknica
- nagrada**
Danica Kerš, Celje
- nagrada**
Irena Frakelj Kešnar, Kranj
- nagrada**
Alojz Fister, Tržič

Hvala, ker podpiraš salezijansko vzgojno dejavnost v Sloveniji in po svetu.

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA CHAR SKLIC SI00 105

NAMEN Don Bosko

3€

so dovolj, da
podpreš Don Boska.



Don Bosko je brezplačen in razveseljuje 4-krat letno. Lahko ga naročiš!



DON BOSKO
Rakovniška 6
1000 Ljubljana



059 339 100
donbosko.revija@sdb.si
www.donbosko.si

Don Bosko Slovenija

